X. évfolyam, 4. szám
1954. január 21

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Hómámor a budai hegyekben

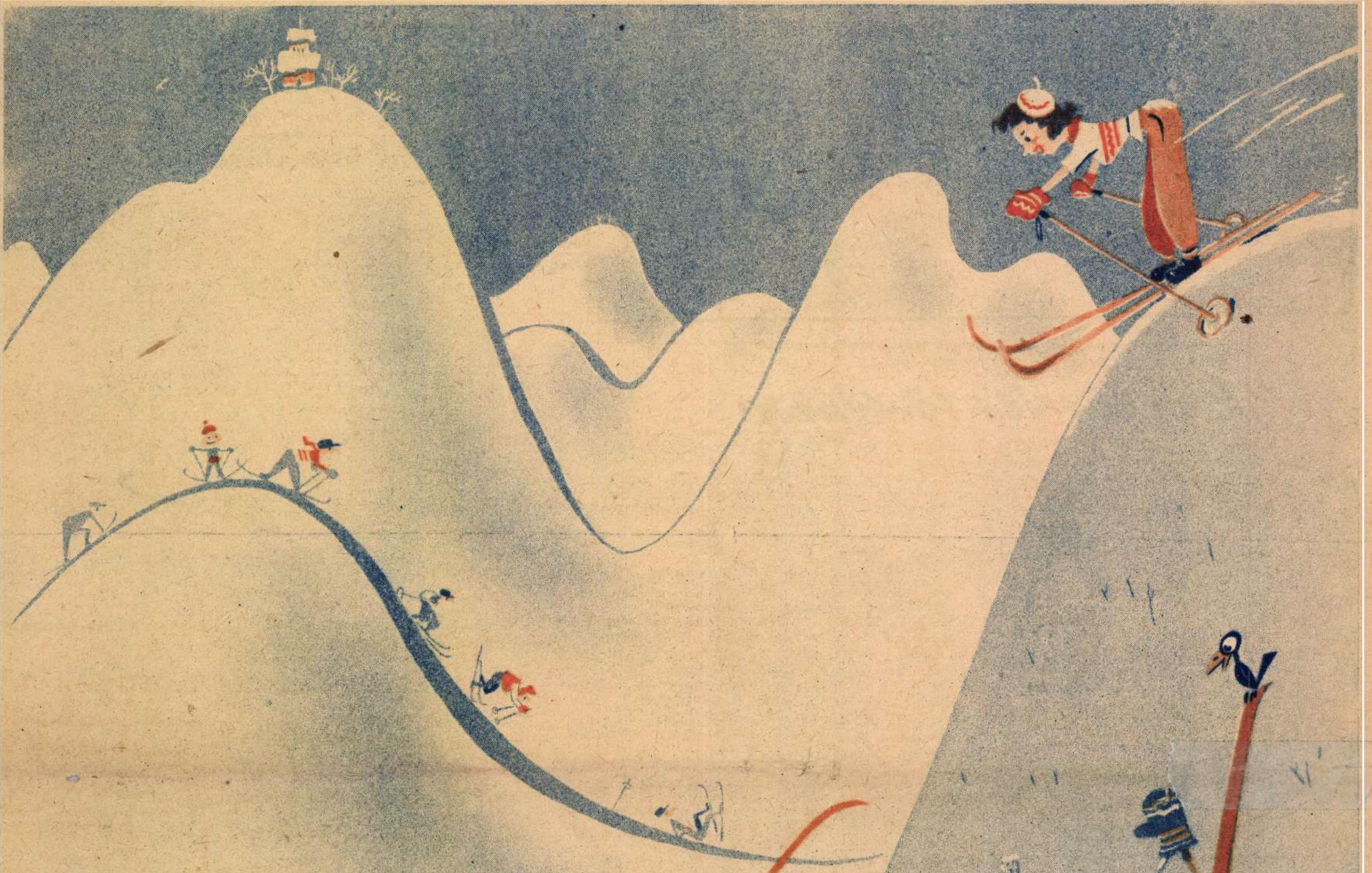

— Jé, most vajjon melyik az én Pistám?!?

ELŐBB ENNI KELL . . .

(Ácson nem adnak enni az apaállatoknak.)

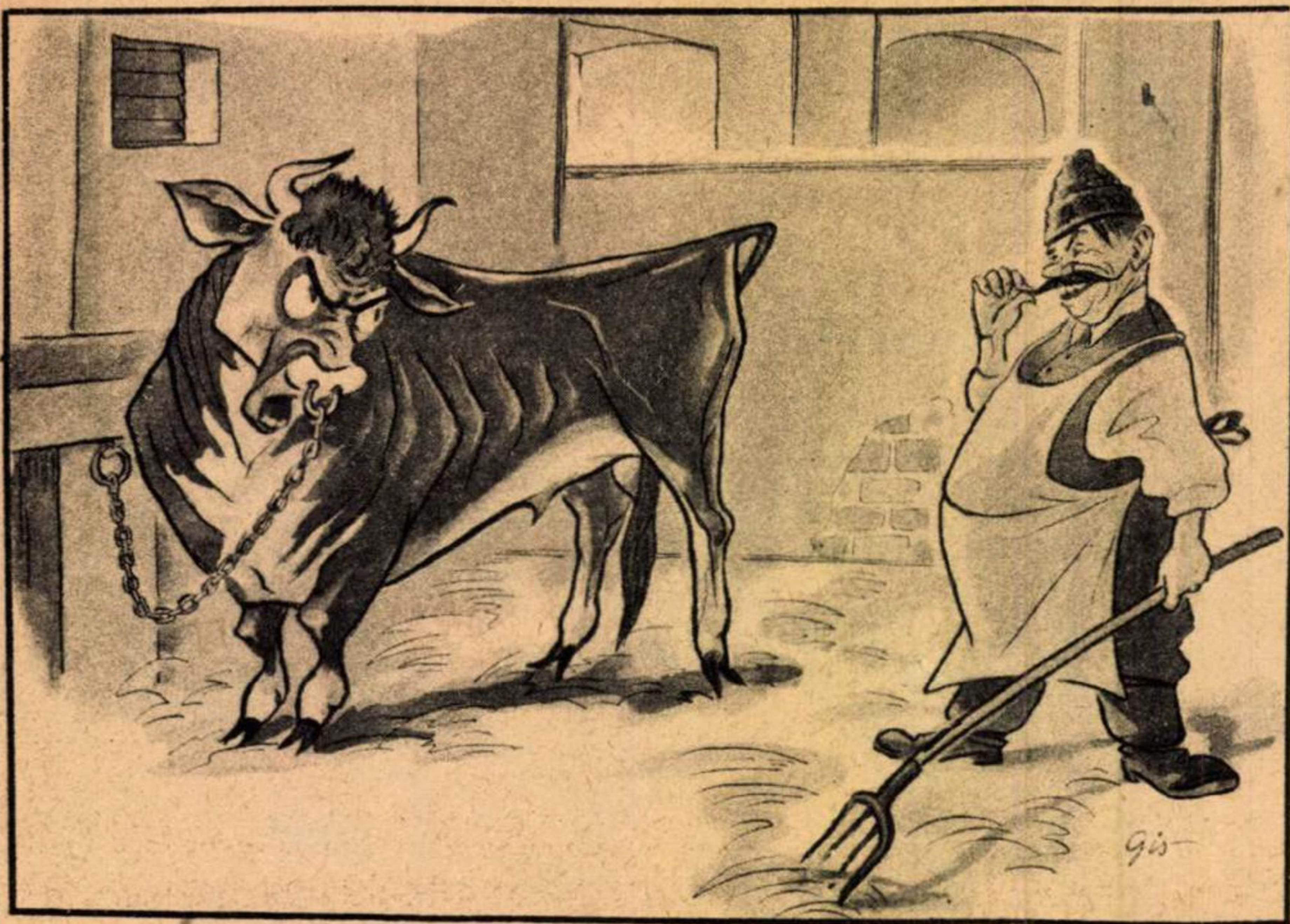

— Jó hírem van, Csákó. Két gyönyörű tehénkisasszony gondol rád!
— Ez magának jó hír? Azt hittem, szénát hoz . . .

Egy karrier története

Nem vagyok dicsekvő természetű ember. Karrierem történetét úgy mondom el, ahogyan az a valóságban megesett. Nem óhajtok sem hozzáadni, sem elvenni belőle; beszéljenek a száraz tények.

A dolog úgy kezdődött, hogy egy kis ügyesbajos dolgom volt az alhivatalban. Azért mondom, hogy ügyesbajos, mert noha ügyes vagyok, a dolgot bajos volt elintézni. Különben igen egyszerű kis ügy volt, egy aláírás kellett volna egy aktára, de valahogy nem ment a dolog; lehet, hogy nem volt toll a hivatalban, lehet, hogy tinta nem volt, lehet, hogy egyikse volt, de az is lehet, hogy mind a kettő volt, csak nem értek rá aláírni; sőt az is lehet, hogy ráértek, csak nem volt kedvük, bár az is lehetséges, hogy kedvük is volt és valami egyebük nem volt. Általában olyan hivatal volt ez, ahol minden lehetséges volt, csak az nem, hogy valamit elintézzenek.

— Tessék kérem helyet foglalni — mondták, amikor elsőízben megjelentem az alhivatalban.

Első nap három óra hosszat vártam, akkor egy jószívű kartársnő megsajnált és azt mondta, hogy jöjjek holnap. Elmentem másnap, de sajnos, a jószívű kartársnő nem volt ott és így senki sem mondta, hogy jöjjek holnap. Ott ültem a hivatalos idő végéig. Öt perccel később mentem el, mint a tisztviselők, mert nem akartam azt a látszatot kelteni, hogy alig várom a munkaidő végét és már rohanok el a hivatalból. Ez így ment heteken keresztül. Pedáns ember vagyok, a szokások rabja, mindig ugyanarra a székre ültem. Megtörtént, hogy amikor egy másik ügyfél akarta elfoglalni a helyemet, az egyik tisztviselő rászólt:

— Az a hely foglalt kérem.

Lassan köszönőviszonyba kerültem az alhivatal valamennyi tisztviselőjével. Egy délután odajött hozzám a HLMN/2867. ügyosztály egyik tisztviselője:

— Hivatalsegéd kartárs — mondta — a mi ügyosztályunk hivatalsegédje beteg, nem szaladna át ezzel az aktával a főhivatalba?

Mielőtt még bármit is válaszolhattam volna, a kezembe nyomta az aktát és eltűnt. Nem tehettem mást, átszaladtam az aktával a főhivatalba. Amikor visszajöttem megdicsért:

— Kitűnő, gyors munkaerő! Javasolni fogom előléptetésre! Most pedig tárcsázza fel nekem a középhivatalt, aztán szaladjon át ide a Ló-utcába, aztán van itt egy levél, avval át kell ugrani Alagra, de igyekezzék, mert sok a munka . . .

Mindent a legnagyobb megelégedésre intéztem el. Lassan nélkülözhetetlenné váltam. Híre futott az egész alhivatalban az ügyességemnek, a talpraesettségemnek és a rátermettségemnek. Az ügyosztályok versengtek értem. A TÜVXYZ/16861. ügyosztály vezetője egy napon kijelentette:

— Ezt az embert elő kell léptetni!

Ekkor kérdezték meg a nevemet.

— Gébics Alajos vagyok — vallottam be szemlesütve.

— Gébics, Gébics — töprengett a hivatalvezető. — Melyik ügyosztályon is van maga eredetileg?

— Eredetileg az ABCDEFG.6894. ügyosztályon vagyok — közöltem.

— Mint hivatalsegéd?

— Nem. Mint ügyfél.

A hivatalvezetőnek ráncokba szaladt a homloka.

— Ilyen derék ember nem maradhat ügyfél az alhivatalban — mondta igazságosan, mert ismerte az alhivatalt. — Intézkedem, hogy státusba vegyék.

ALHIVATAL
IGAZGATÓ

A többi már gyerekjáték volt. Ma én vagyok az alhivatal igazgatója.

Ezt a történetet az alhivatal ügyfeleinek vigasztalására mondtam el.

Hiszen más vigasztalásuk úgysincs.

Gergely Miklós

Pozitív cikk a dugóról

Parafadugót akartam vásárolni, mert úgy adódott, hogy szükségem volt ilyesmire. Fáradozásomat azonban nem kísérte siker, akarom mondani dugó. Sehol sem kaptam.

Keserűségemet beleöntöttem egy cikkbe. A lap szerkesztője, akinek a cikket vittem, kijelentette, hogy rossz. Nem pozitív. Látni kell az okokat, hogy valami miért nincs. Anélkül a cikk üres vagdalózás, visszaélés a sajtószabadsággal. Próbáltam elméletileg bizonygatni, hogy a parafadugó nem tartozott a letünt társadalom felépítményéhez, tehát nyugodt lélekkel lehetne. „Ebben a cikkben az van, ami nincs és nincs benne, ami van." Így mondták. Pedig ebben a cikkben — feleltem — az van, ami van. Az van ugyanis, hogy dugó nincs. Így mondtam. „Ne azt énekeljük meg, ami nincs, hanem azt, ami már van." Így mondták. És hazaindultam új éneket tanulni.

Rövid néhány skálázás után lekottáztam a pozitív cikket. Arról szólt, hogy ma már senkinek sem lehet napi fáradságos munkája után megtiltani, hogy parafadugó-kutatás címén ismerkedjék fővárosunk szépségeivel. Félévvel ezelőtt a dolgozó kénytelen volt az első boltban abbahagyni az esti sétát, mert mindjárt adtak neki dugót, s ez elvonta őt a levegőtől, sápadttá, idegessé tette, gátolta helytállását a termelésben. Most egészen más a helyzet. Sétálhat, amennyit akar.

A cikket nem fogadták el, mert túl „pozitív" volt, nem tárta fel a hibákat, az elosztás hibáit, hogy Budafokon például aznap lehetett dugót kapni.

Alföldi Imre

EGY HÍZÓ TÖPRENGÉSE

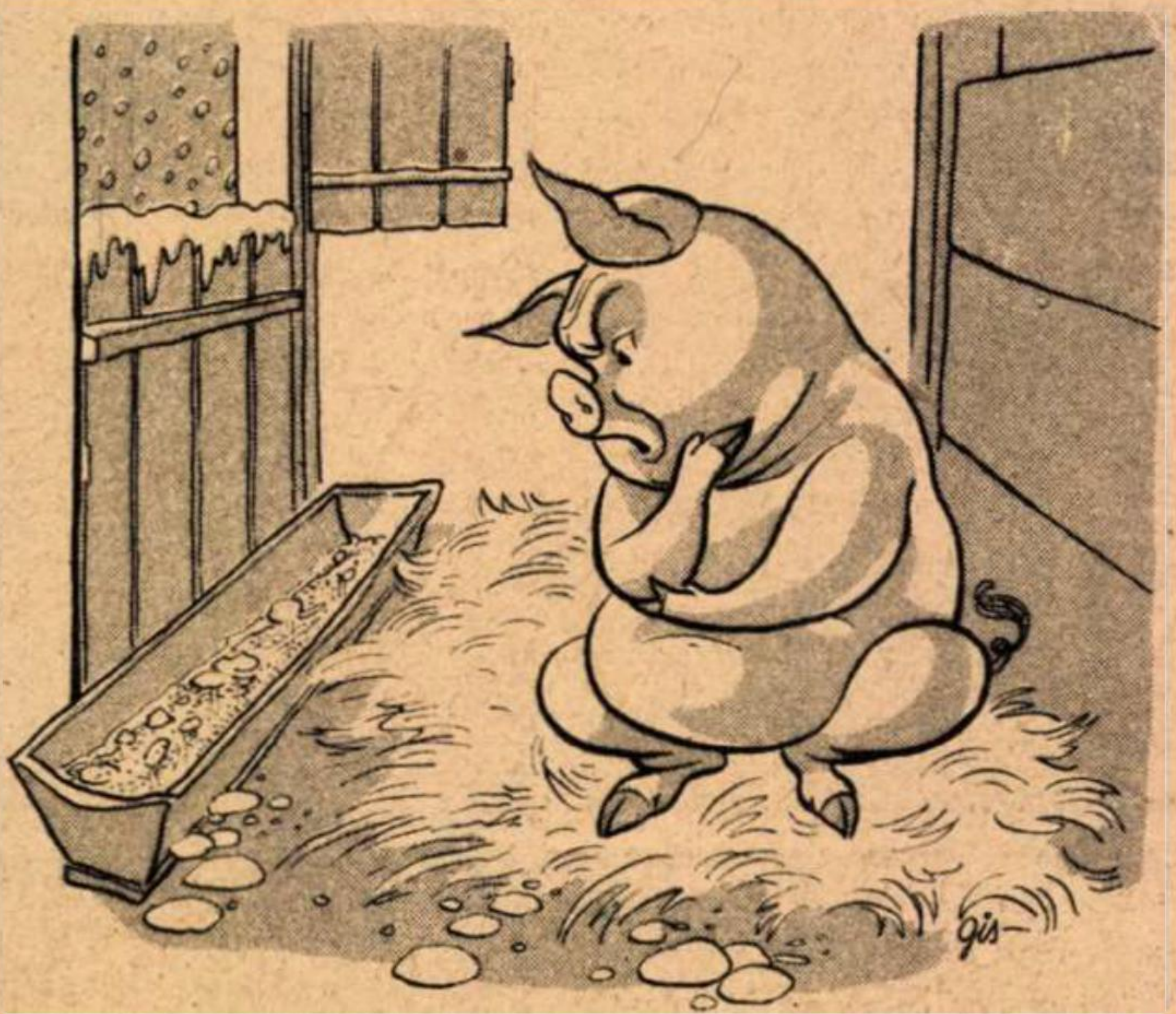

— Forró sülthurkát enni, azt tud . . . De hogy az én téli kosztomat felmelegítse, arra nem gondol!

EGY ÚJ FAISKOLA ELŐTT

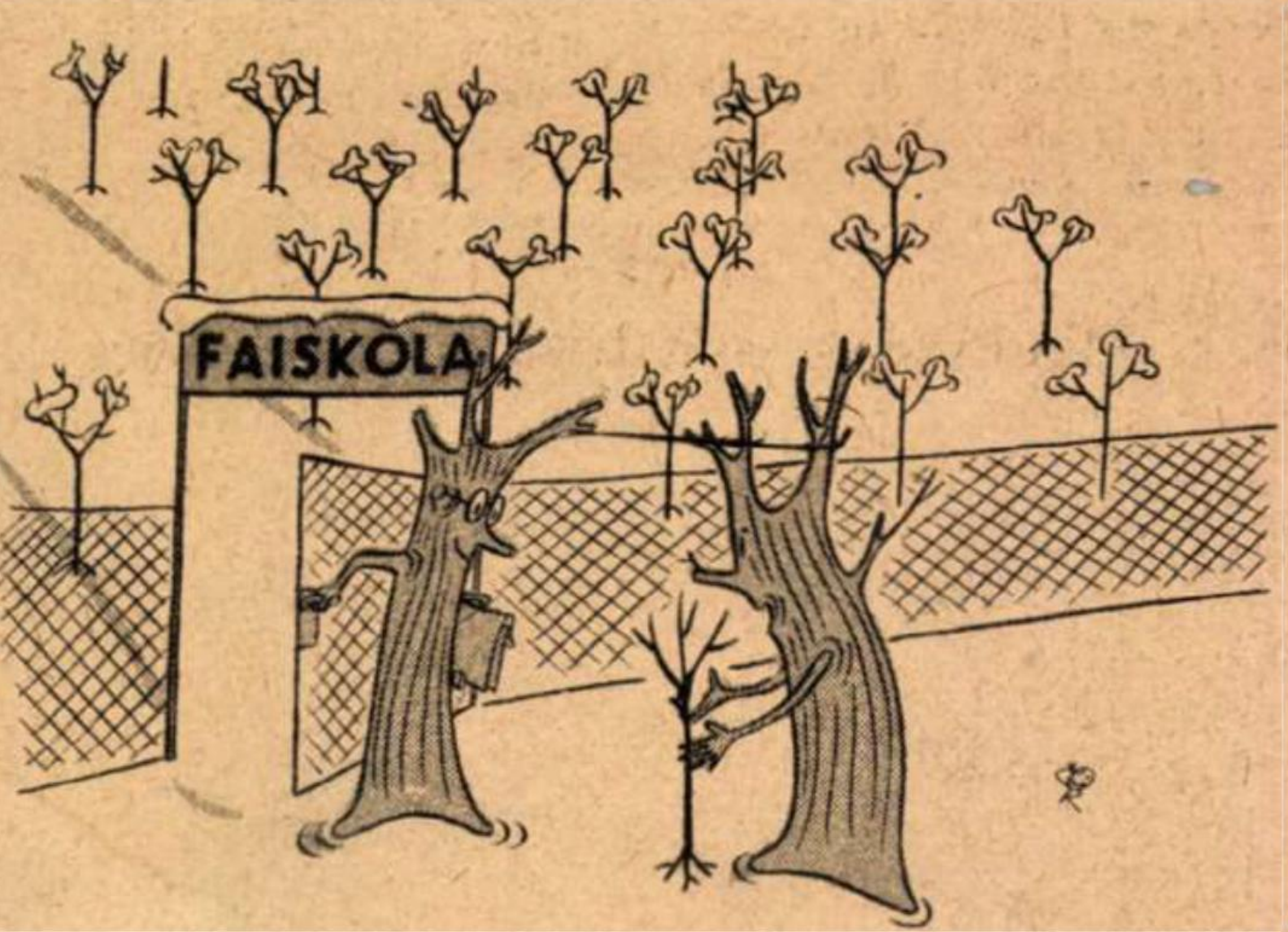

— Hát elhoztam ezt a kis csemetét. Nagyon tehetséges! Alig féléves és máris perfekt levelező . . .

Veszélyben a pletykasarok

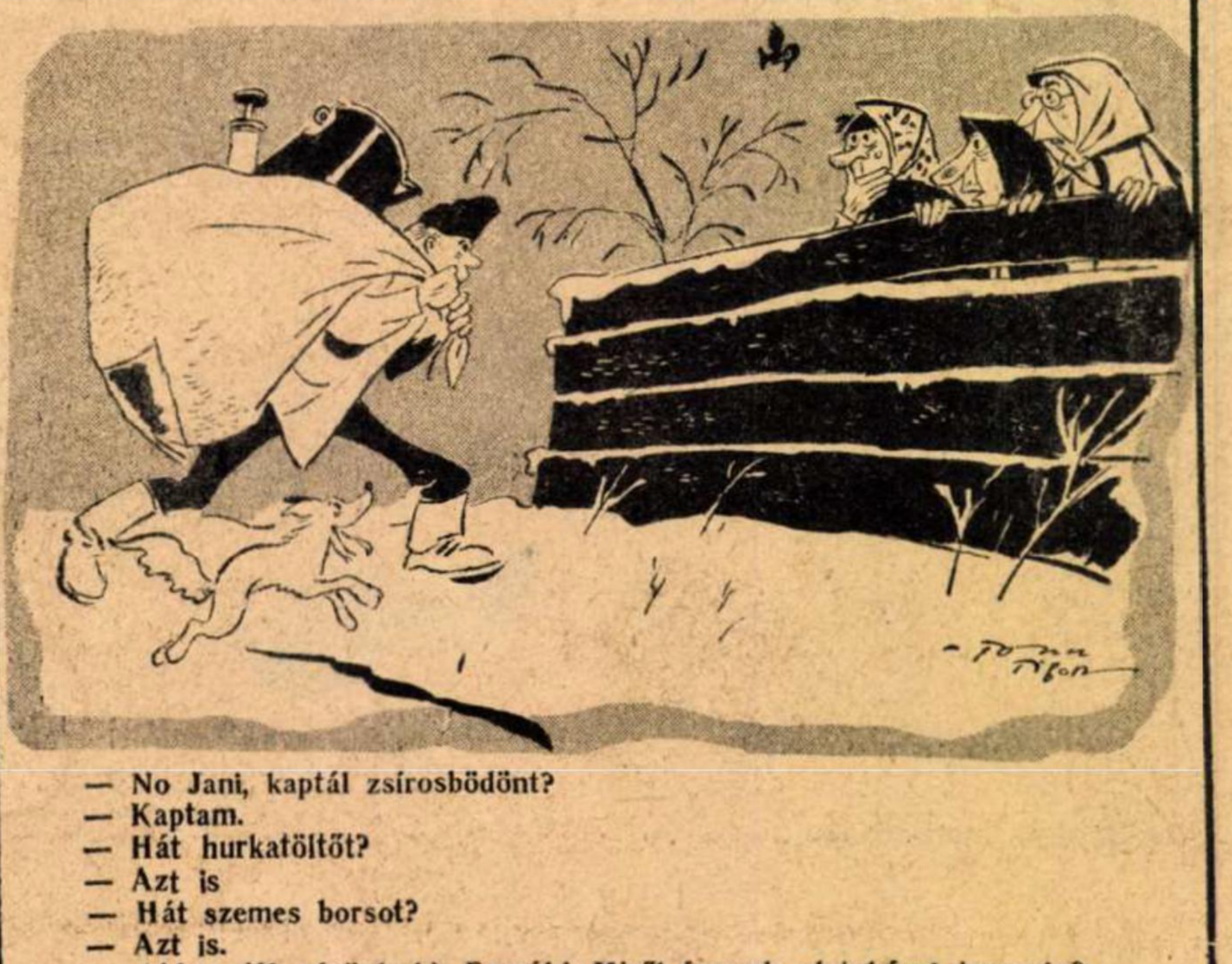

— No Jani, kaptál zsírosbödönt?
— Kaptam.
— Hát hurkatöltőt?
— Azt is
— Hát szemes borsot?
— Azt is.
— Akkor jól nézünk ki, Erzsók! Miről fogunk pletykázni tavaszig?

Ahol a tanácselnök basáskodik . . .

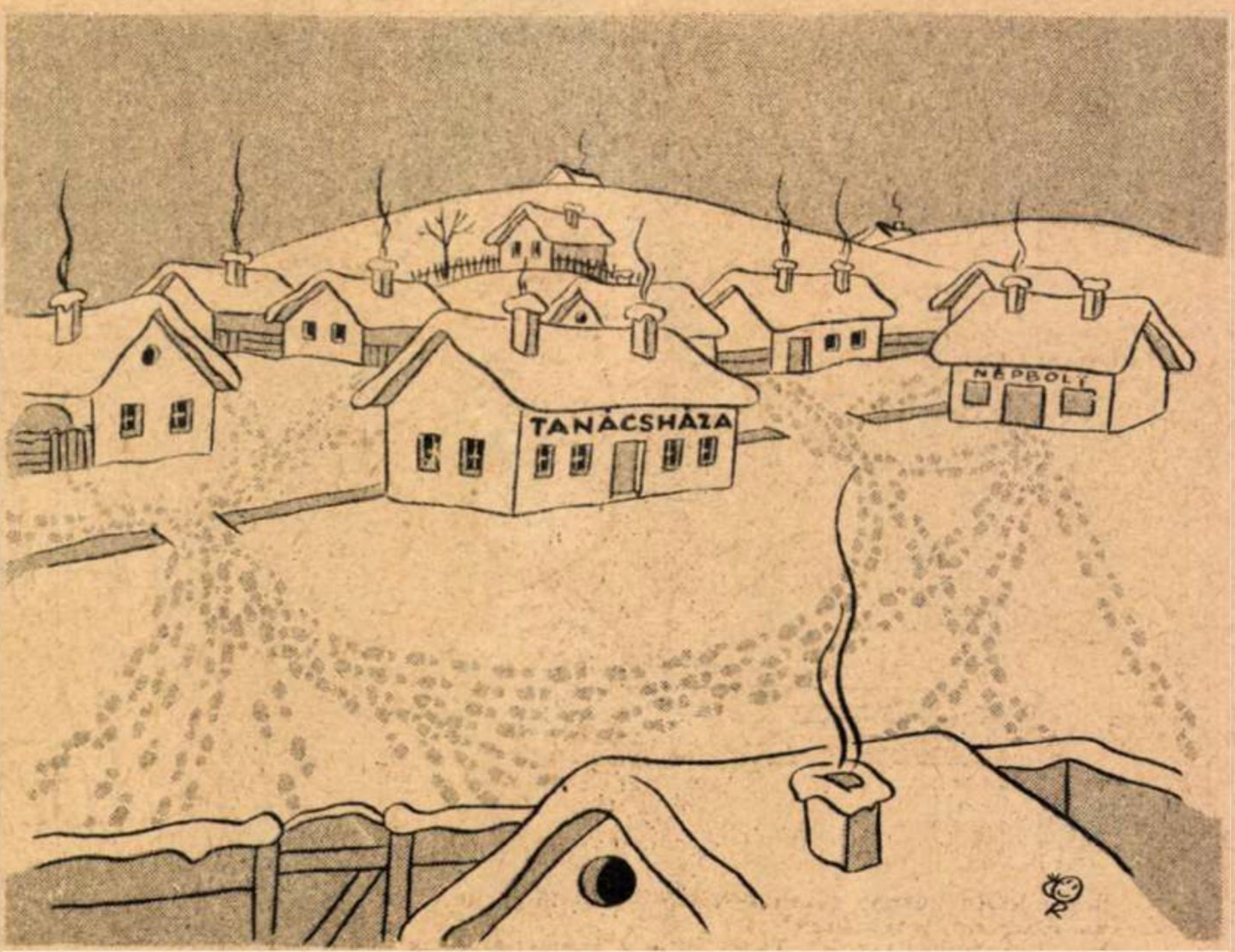

Gábor Andor: Május

(A költő halálának évfordulójára)

És száll a szó, száll boldogan,
S valahol hallja valaki,
S a szálló szó tetté fogan,
S piros tűz lángját gyujtja ki.

S ki légbe küldte azt a szót,
A földön porlik, néma lett,
De szava bujt még lázadót,
És élve él a sír felett.

A sír felett kinő a fű,
A sír felett az élet áll,
Májusfa nyílik, gyönyörű,
S a halott költő muzsikál.

Táncolj csak élet, láng lobogj,
Májusfa nyílj, élő ölelj,
Világ pirulj, vihar robogj,
Holtak szavára így felelj,
Költöd szavára így felelj.

(1947)

Milyen legyen a lap?

(Párbeszéd a „Szomortálya és Vidéke" című lap szerkesztőségében)

— Ezt a krokit nem engedhetjük be a lapba! Elvégre vidéken vagyunk, tudja, a pletyka meg minden. Még megsértődhetik valaki és akkor ki a felelős? Én, a felelős szerkesztő!

— Dehát szerkesztő elvtárs, hadd sértődjék meg, aki találva van, amellett még sokan okulhatnak belőle és különben is vidáman szórakoztató a krokim... A városi lapokban is akad néha egy egész kis csipetnyi humor...

— Azok megtehetik, mert városi lapok, de nekünk egy fokkal rosszabbnak kell lenni, hogy meg lehessen minket különböztetni tőlük.

— Azért mégis ellensúlyozni kellene egy kis humorral a szerkesztési és a nyomdai hibákat, meg a sűrűn előforduló, sokszor az érthetetlenségig hivatalos száraz stílusát a lapunknak...

— Ne vitatkozzék velem! Maga még fiatal, sok mindent nem ért. Kell a lapba az a kis túlzott hivatalos forma is, legalább az a vidéki ember megijed és komolyabban veszi a lapot. A komolyság a fősúlyponti kérdés, érti? Holmi krokikat, szatirákat, meg humoros dolgokat nem közölhetünk, mert ezeken nevetnek. Elvégre nem lopakodhatok oda minden olvasó mögé meglesni, hogy a krokin mosolyog-e, vagy pedig belenevet lapunk méltóságteljes komolyságába. Ezen nem vitatkozom tovább, mert nem haladunk. Menjen a szobájába és írjon a következő számba egy nyolchasábos cikket a marhapasszus statisztikájának iktatásos kimutatási formájáról. És máskor ilyen komolytalanságokkal ne jöjjön hozzám.

•

És a komolytalannak nevezett ifjú munkatárs megtépázott krokiját búsan lóbálva ment vissza a szobájába. Kedvetlenül fogott hozzá a marha-statisztikához, de nem tudott koncentrálni. Ilyen komolytalan sorok bujtak ki tolla alól:

A szerkesztő visszadobta
A legújabb krokimat,
Mert nem mosta ki az ingét
Rendesen a Patyolat...

Martin István

A „FALAK HÁBORÚJA" PÁRIZSBAN

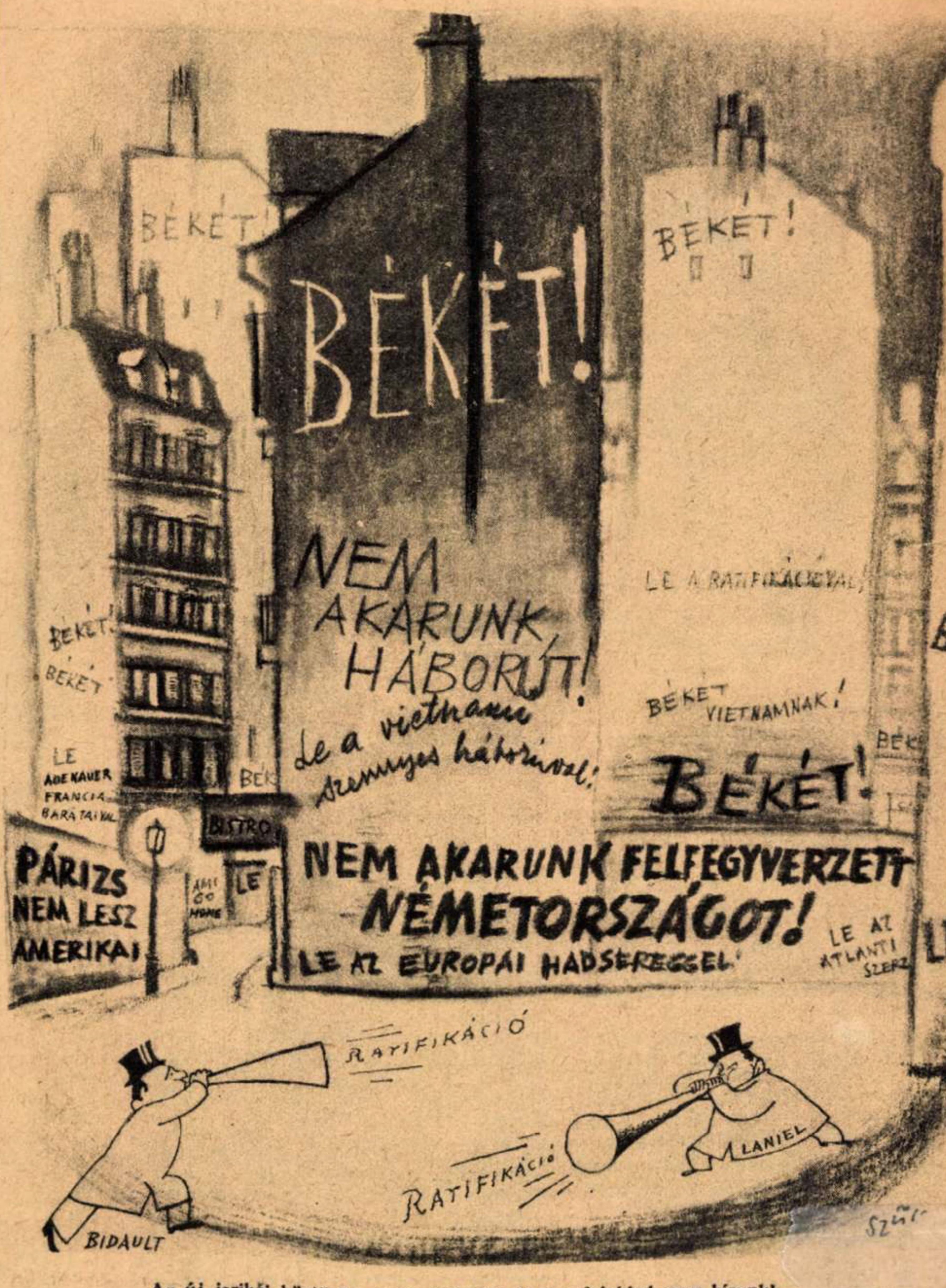
BÉKÉT!
BÉKÉT!
BÉKÉT!
NEM AKARUNK HÁBORÚT!
Le a vietnami szennyes háborúval!
LE A RATIFIKÁCIÓVAL!
BÉKÉT VIETNAMNAK!
BÉKÉT!
BÉKÉT!
BÉKÉT
LE ADENAUER FRANCIA BARÁTAIVAL
PÁRIZS NEM LESZ AMERIKAI
BISTRO
AMI GO HOME
LE
NEM AKARUNK FELFEGYVERZETT NÉMETORSZÁGOT!
LE AZ EURÓPAI HADSEREGGEL
LE AZ ATLANTI SZERZ
LE
BÉ
RATIFIKÁCIÓ
RATIFIKÁCIÓ
BIDAULT
LANIEL
Szűr

Az új jerikói kürtösök: Fújhatjuk! Ezekkel a falakkal nem bírunk!

Mindenki a saját háza előtt seperjen,

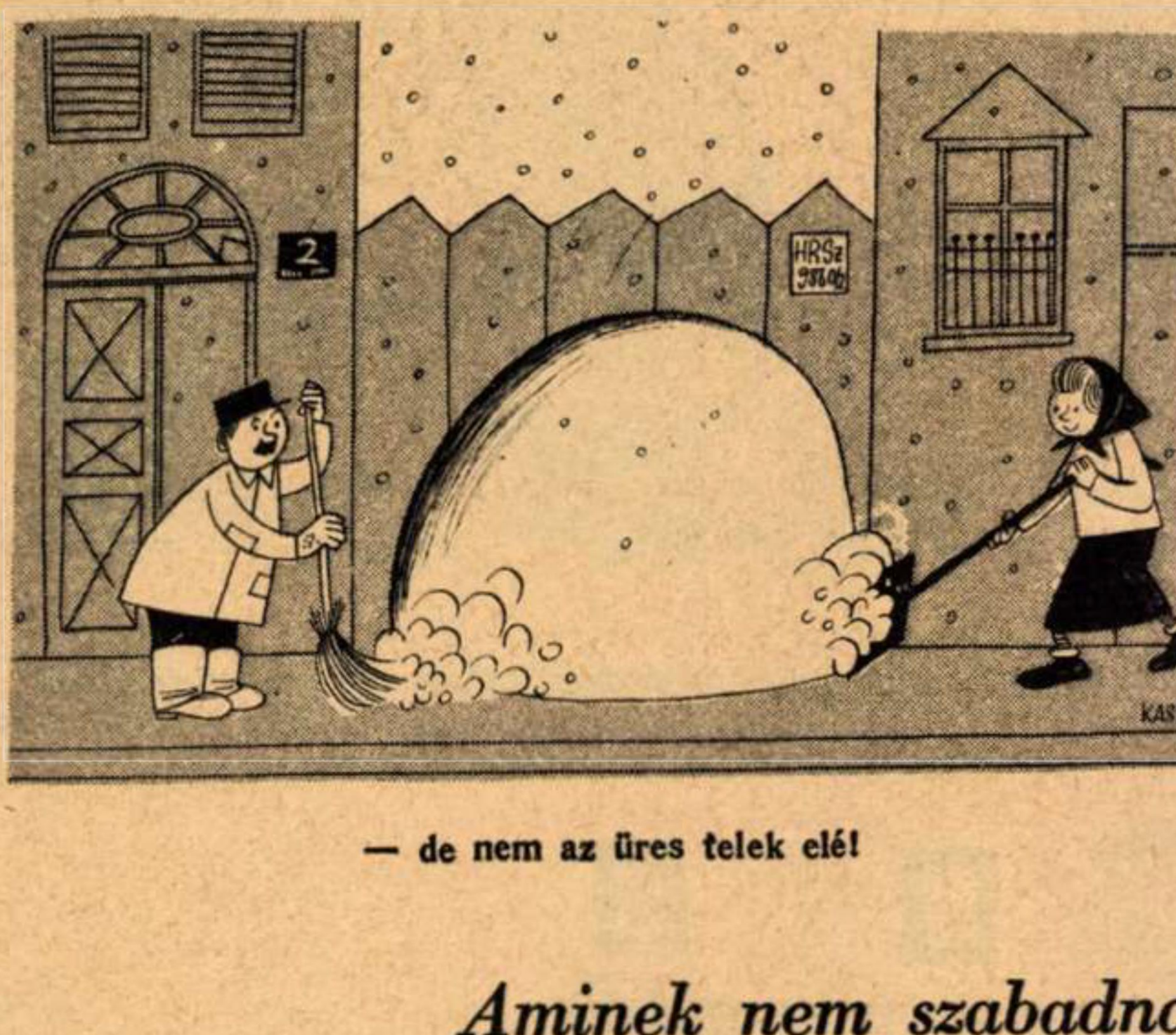
2
HRSz
KASSO

— de nem az üres telek elé!

Illusztrált áruházi tábla

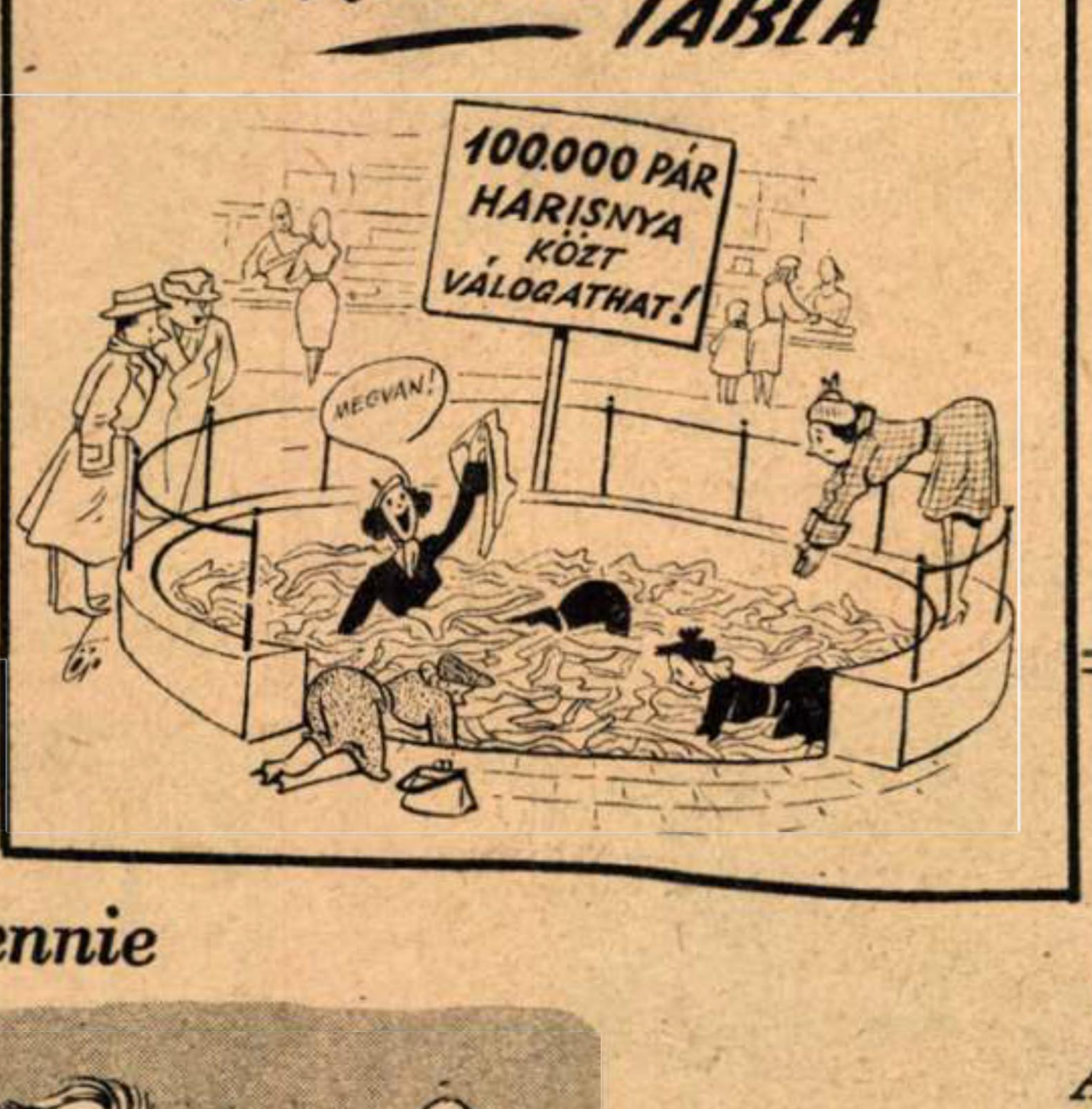
100.000 PÁR HARISNYA KÖZT VÁLOGATHAT!
MEGVAN!

Egy önborotválkozó lázálma

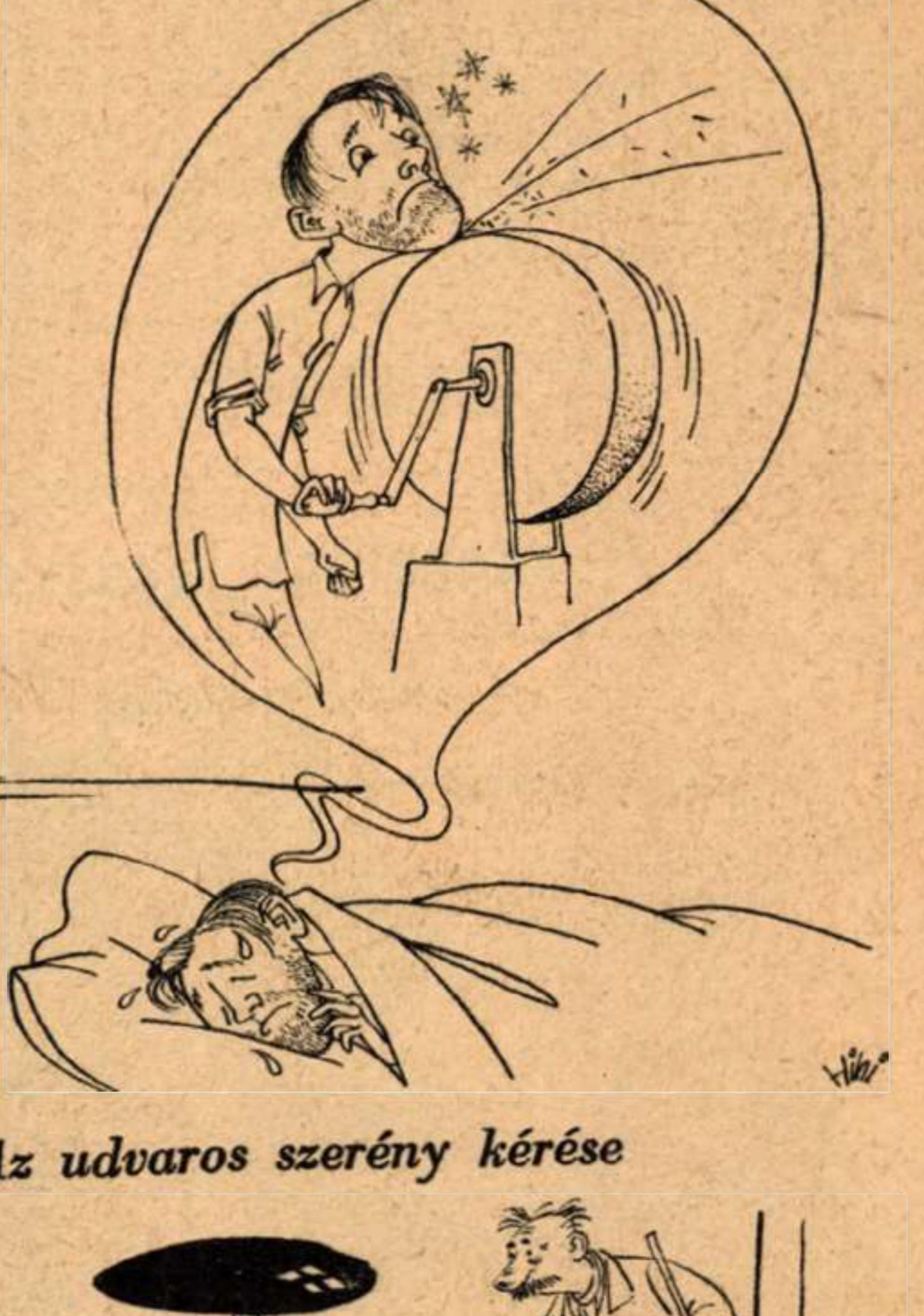

Aminek nem szabadna lennie

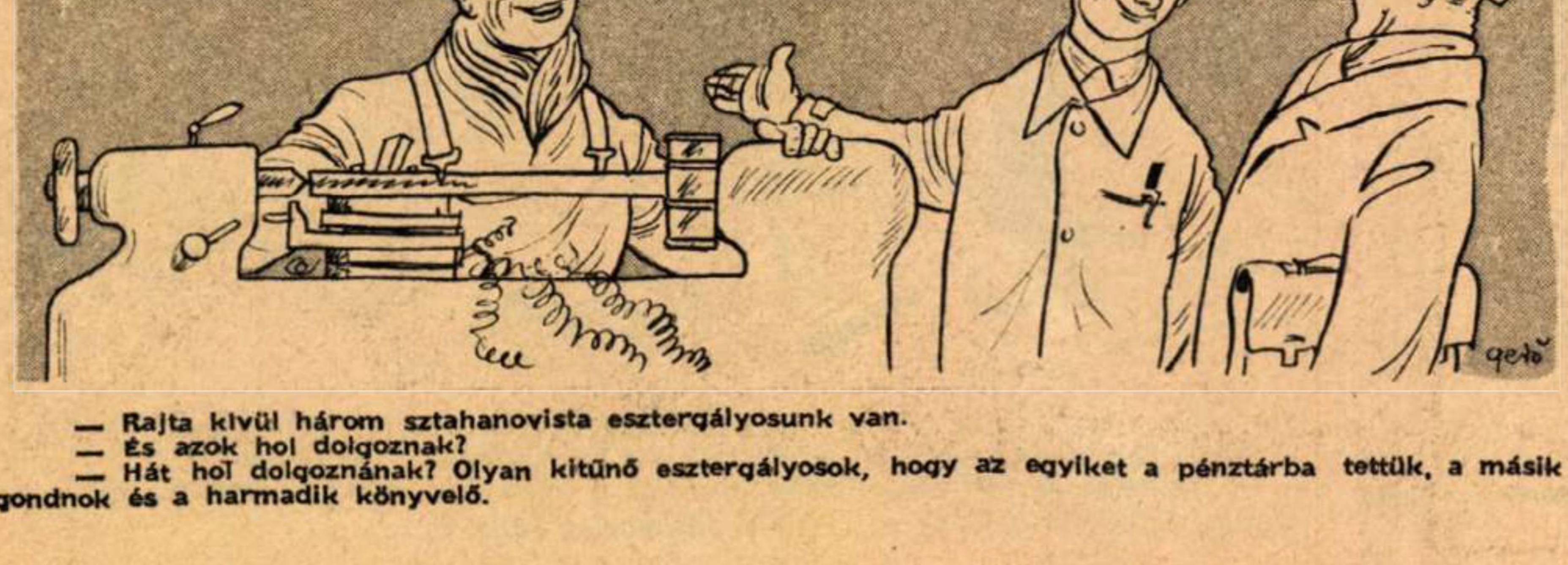

— Rajta kívül három sztahanovista esztergályosunk van.
— És azok hol dolgoznak?
— Hát hol dolgoznának? Olyan kitűnő esztergályosok, hogy az egyiket a pénztárba tettük, a másik gondnok és a harmadik könyvelő.

Az udvaros szerény kérése

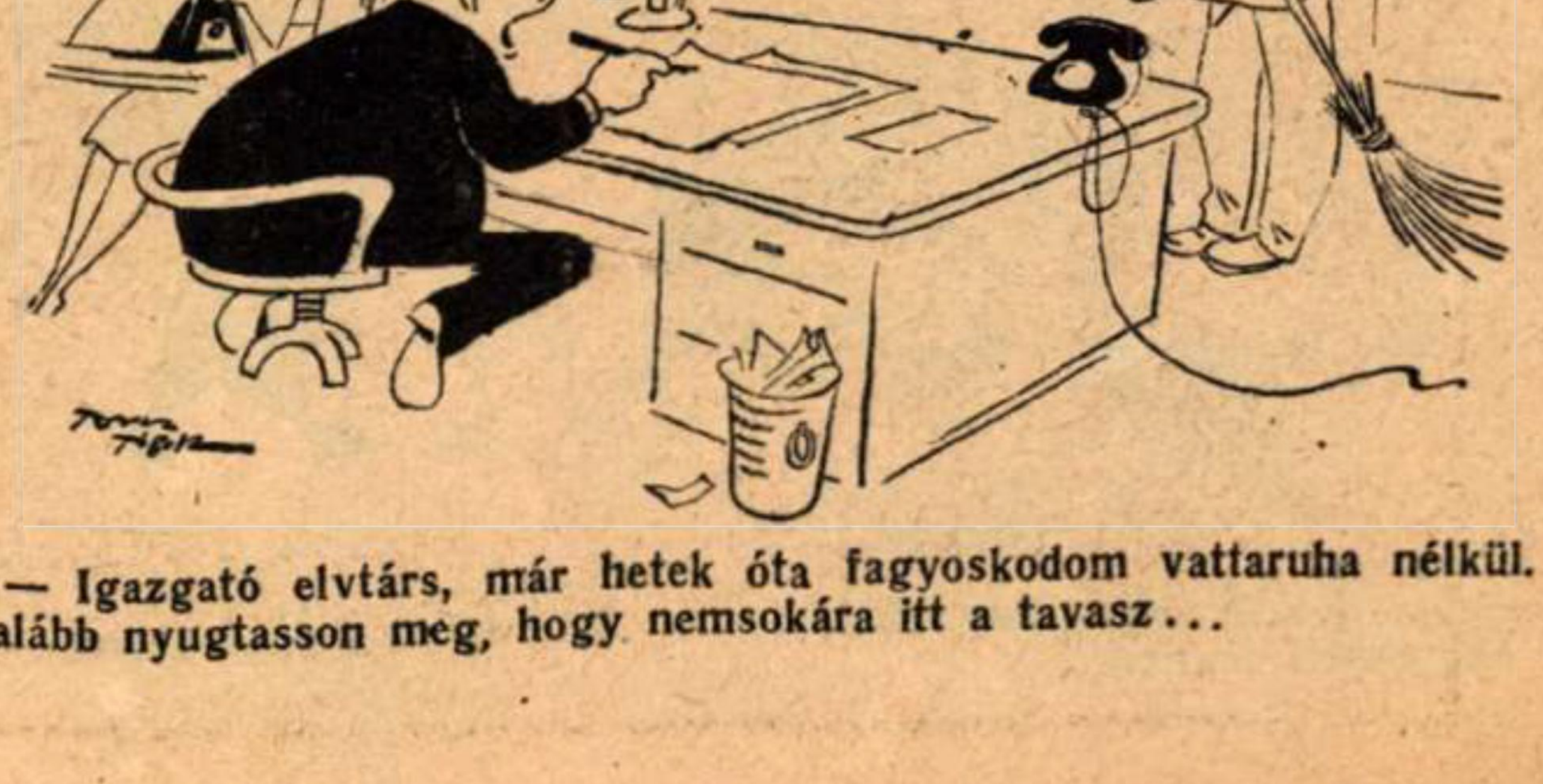

— Igazgató elvtárs, már hetek óta fagyoskodom vattaruha nélkül. Legalább nyugtasson meg, hogy nemsokára itt a tavasz...

PRAKTIKUS ADOMÁNY

(Az USA 50 millió dollárt utalt ki Franconak.)

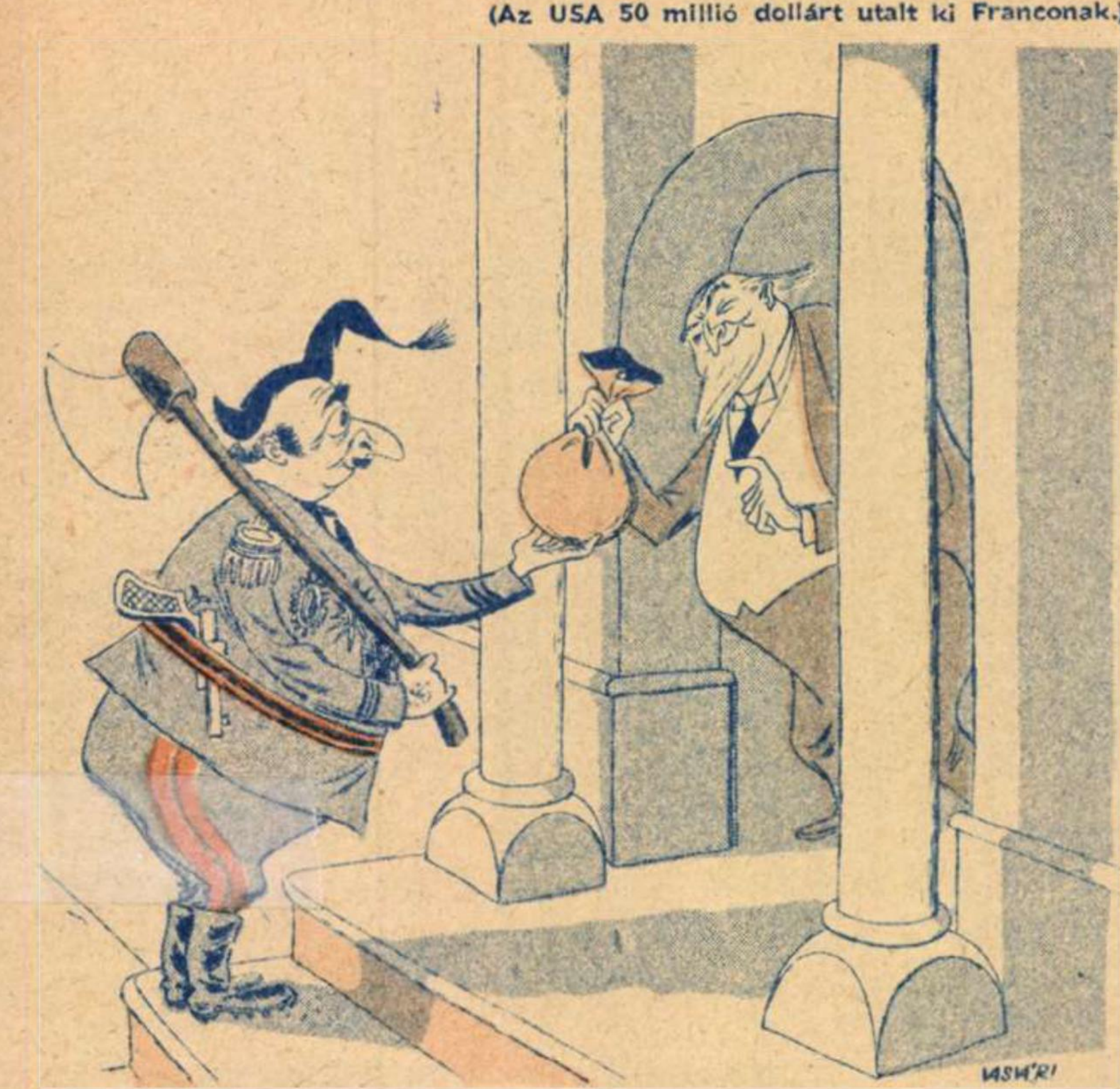

U. S.: Na fogja jóember, de el ne igya, mert támaszpontot fogunk építeni belőle!

Az utolsó szilveszteri történet

— Az idei Szilvesztert — jelentette ki a társaság egyik tagja — Degesznél fogjuk megtartani, mert ő nőtlen és főbérleti lakása van.

Degesz kényszeredetten vigyorgott és boldogan egyezett bele a meghívásba, mert tudta, hogy minden ellenkezés hiábavalónak bizonyulna.

— Nekem külön van egy remek ötletem — közölte Kerge, aki a társaság mókamestere volt. — Éjfél után megrendezzük Degesznél a Csin-bumm cirkuszt. Felszedjük a parkettet és homokot hordunk a helyére, hogy igazi cirkuszporond legyen.

Degesz megborzongott. Tudta, hogy ezek nem viccelnek. Fásultan hallgatta, hogy Kerge fogja a cirkuszigazgatót alakítani hosszú jéger alsónadrágban, frakkban, cilinderben és magaalkotta csizmákban.

Micike, a vállalati titkárnő közölte, hogy elhozza az ő „édes kis bratyóját" is. Pontban kilenckor meg is jelent, hátamögött egy lapátfülü nagy laklival, aki egy demizsont cipelt. Ez volt a bratyó.

Addigra össze is verődtek már vagy nyolcan, de percenkint érkeztek a vendégek. Kuczorék egy ismeretlen házaspárt hoztak magukkal.

— Pista remek verseket ír — suttogta Kuczor Degesz fülébe — majd hajnalban felolvas egy párat. Meg kell halni a röhögéstől. Nagyon szellemes pofa.

Tíz óra körül már tizenöten voltak és nekiestek a büffének.

— Parancsoljatok tányért — mondta Degesz síri hangon, mert nem tudta nézni, hogy egyetlen szőnyege fölött marékból esznek.

— Ugyan menj már — vigasztalták — minek annyi tányért piszkítani.

Az édes kis bratyó bemutatta egy kaszinótojással, hogy a fóka miképen egyensúlyozza orra hegyén a labdát. Utána a cipőtalpával bemasszírozta a sárgáját a parkettba. Kerge, aki nem tűrte, hogy bárki is lefőzze, az egyik vázát a fejére állította és kijelentette: kiiszik egy pohár bort egyszuszra. Arról, hogy a váza a fején marad-e, nem nyilatkozott.

Később félrerúgták a bútorokat és táncolni kezdtek, majd „a nagyon szellemes pofa" rettenetesen buta verseket olvasott fel. Énekelt is és ezzel teljesen megutáltatta magát.

Ezután Kerge jelent meg egy felfújt luftballonnal és kijelentette, hogy lejátsszák a magyar-angol 6:3-at. Azonnal megszervezte a csapatokat és megkezdődött az évszázad mérkőzése. Degesz mint egy oroszlán védte a kályha és rádió közt elterülő kapuját, Kerge inge és nadrágja meglazult, a bratyó füle vérzett és a csillár félelmetesen himbálódzott.

Reggelig tartott a hangulatos vidám szilveszterest. A búcsúzásnál a tíz évet öregedett Degesz megköszönte a szíves megjelenést és indítványozta, hogy a jövő szilvesztert Kergééknél tartsák meg. Ez alkalommal bemutatják Róma égését, melynek keretében ő, mármint Degesz, boldogan vállalja Néró szerepét, valamint a bútorok felgyujtását.

Ebben maradtak...

— Dér.

A szerelem lakáskérdés dolga is

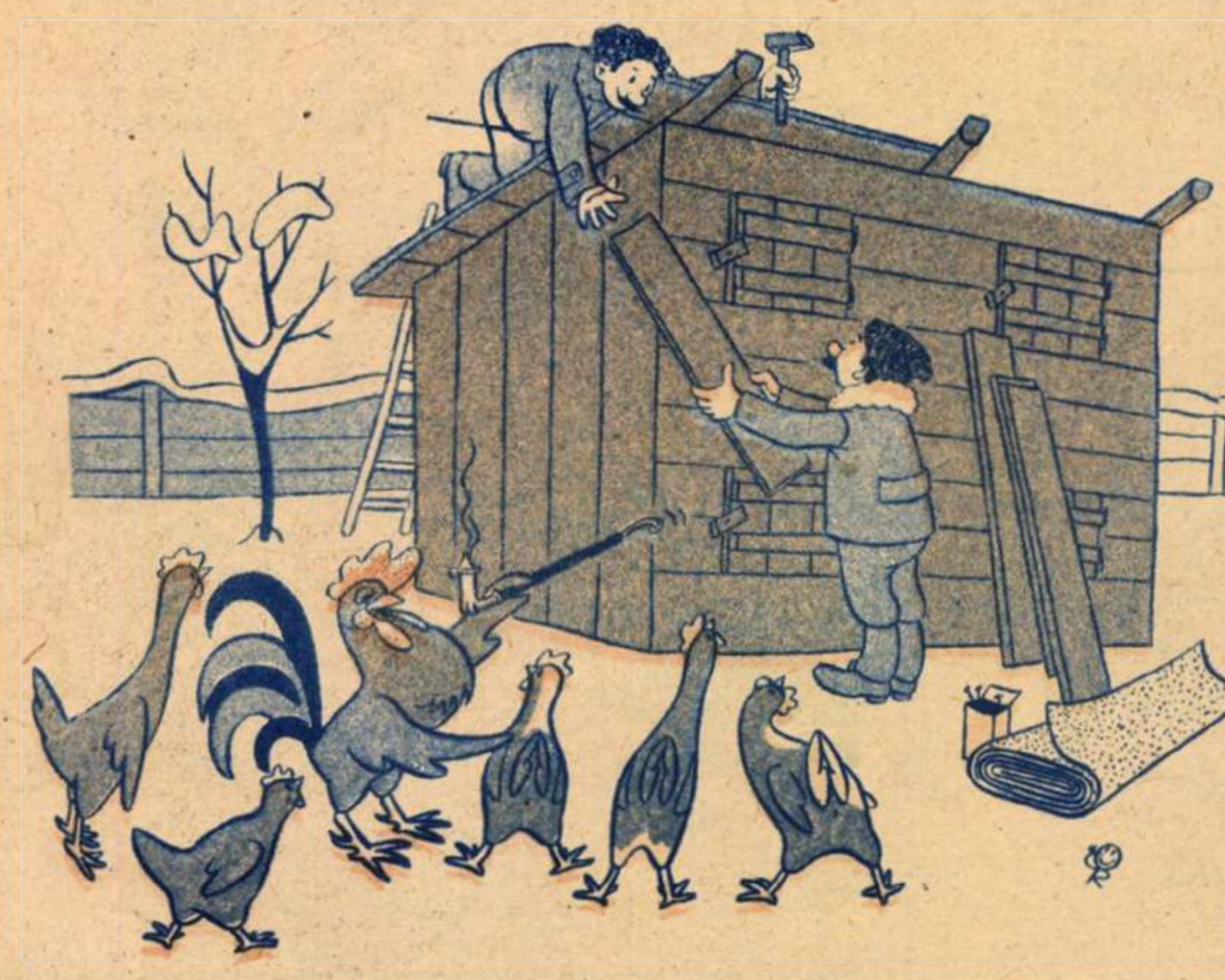

Kakas: Nyugalom Pipikéim... Már építik a lakásunkat, tavasszal mind a hatan egymásél leszünk...

Nem típikus, de nem is ritka...

NEVELETLEN FIATALOK FIGYELMÉBE!

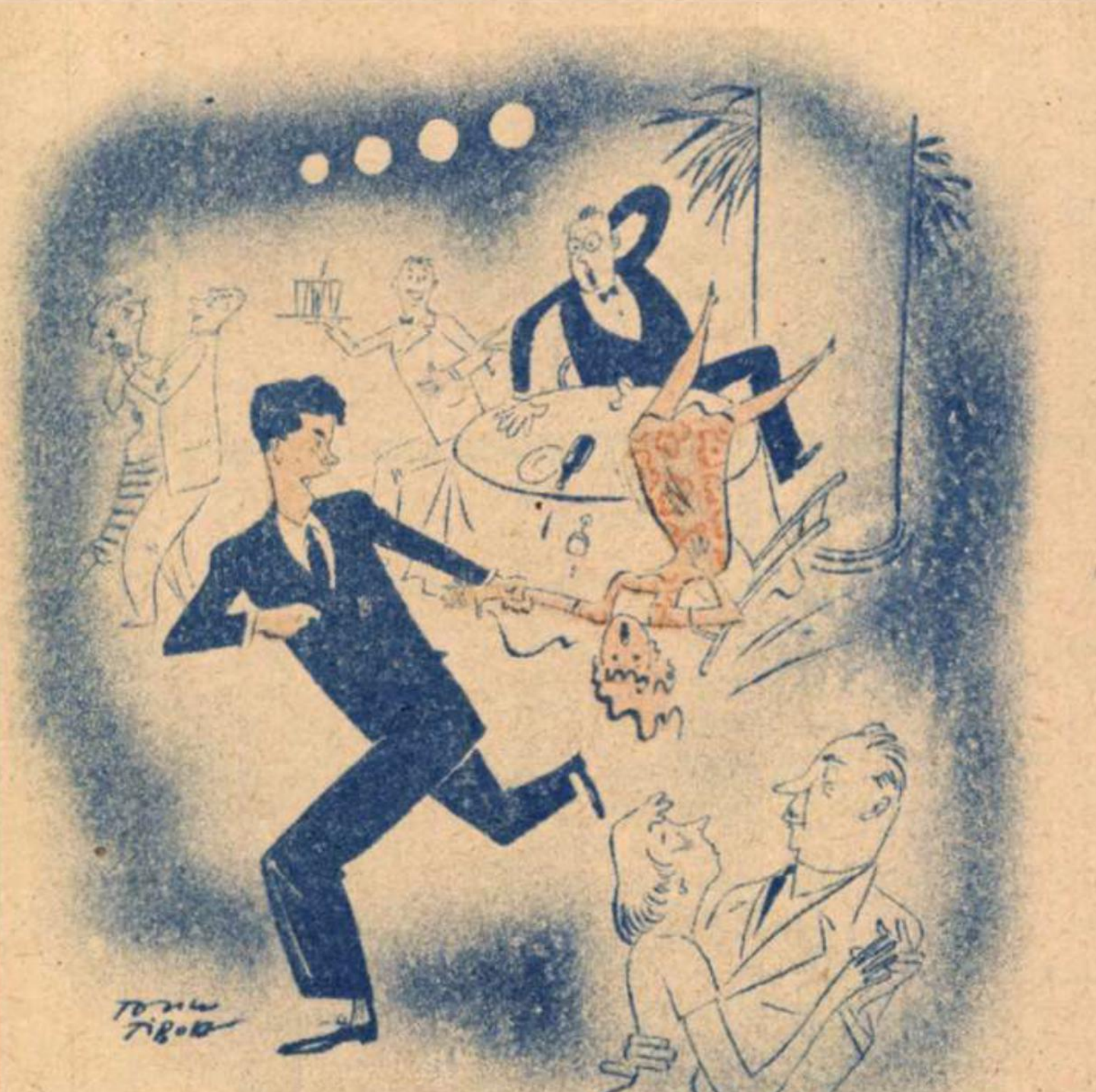

— Mit dumál annyit azzal az öreg pókkal? Jöjjön csurglizni!
(Toncz Tibor rajza)

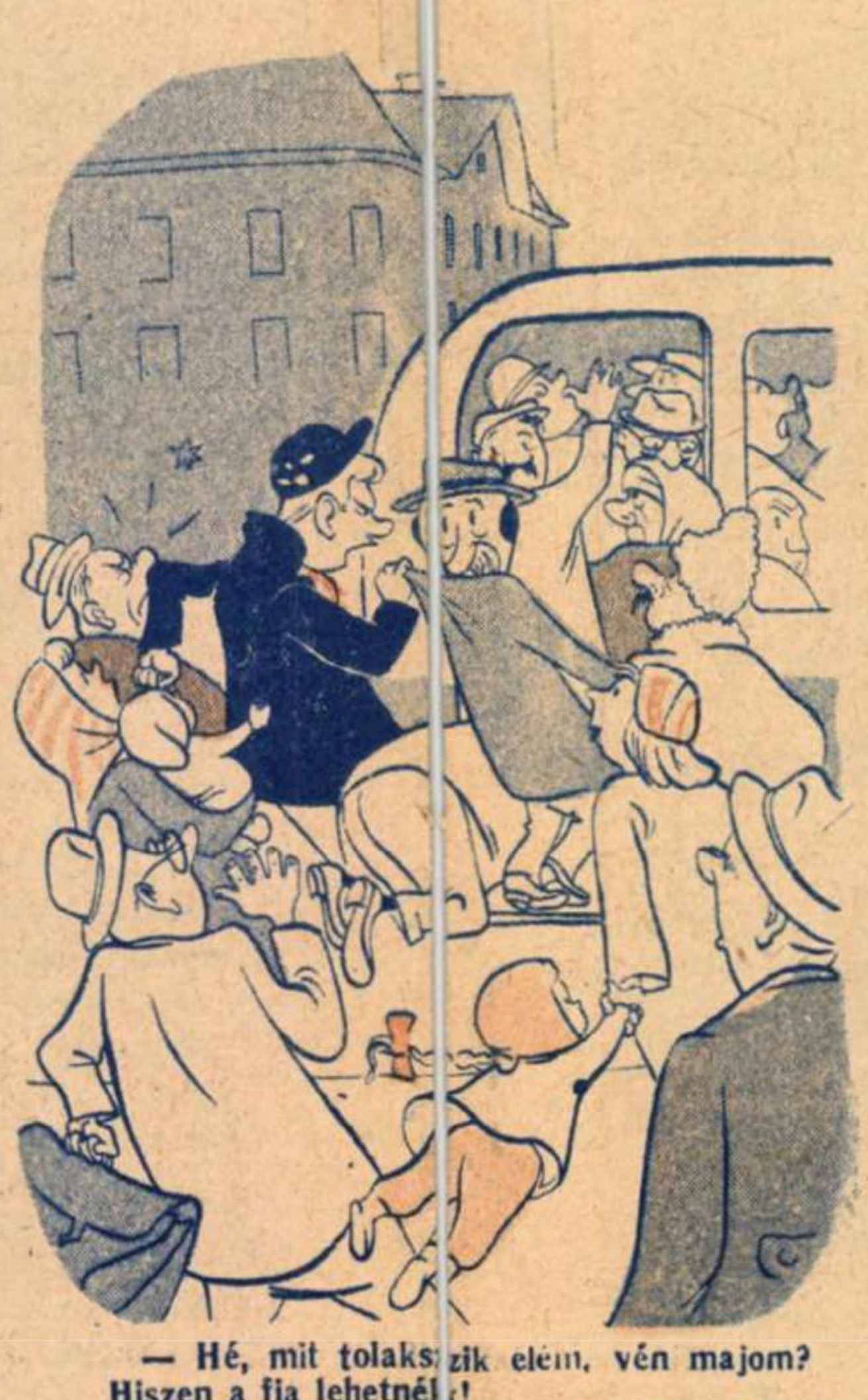

— Hé, mit tolakszik elém, vén majom? Hiszen a fia lehetnék!
(Edma rajza)

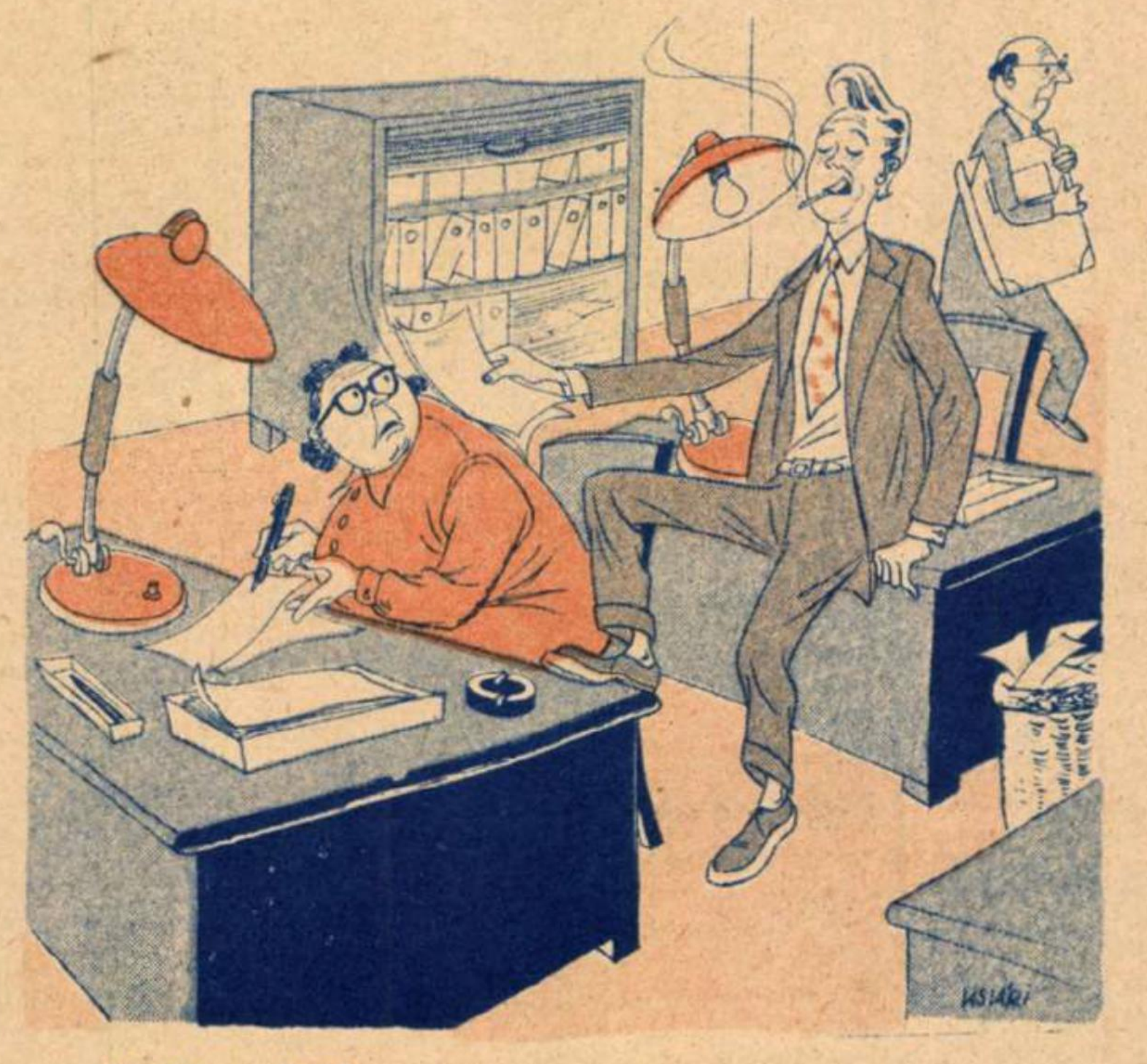

— No írja csak kisanya. .
(Vasvári Anna rajza)

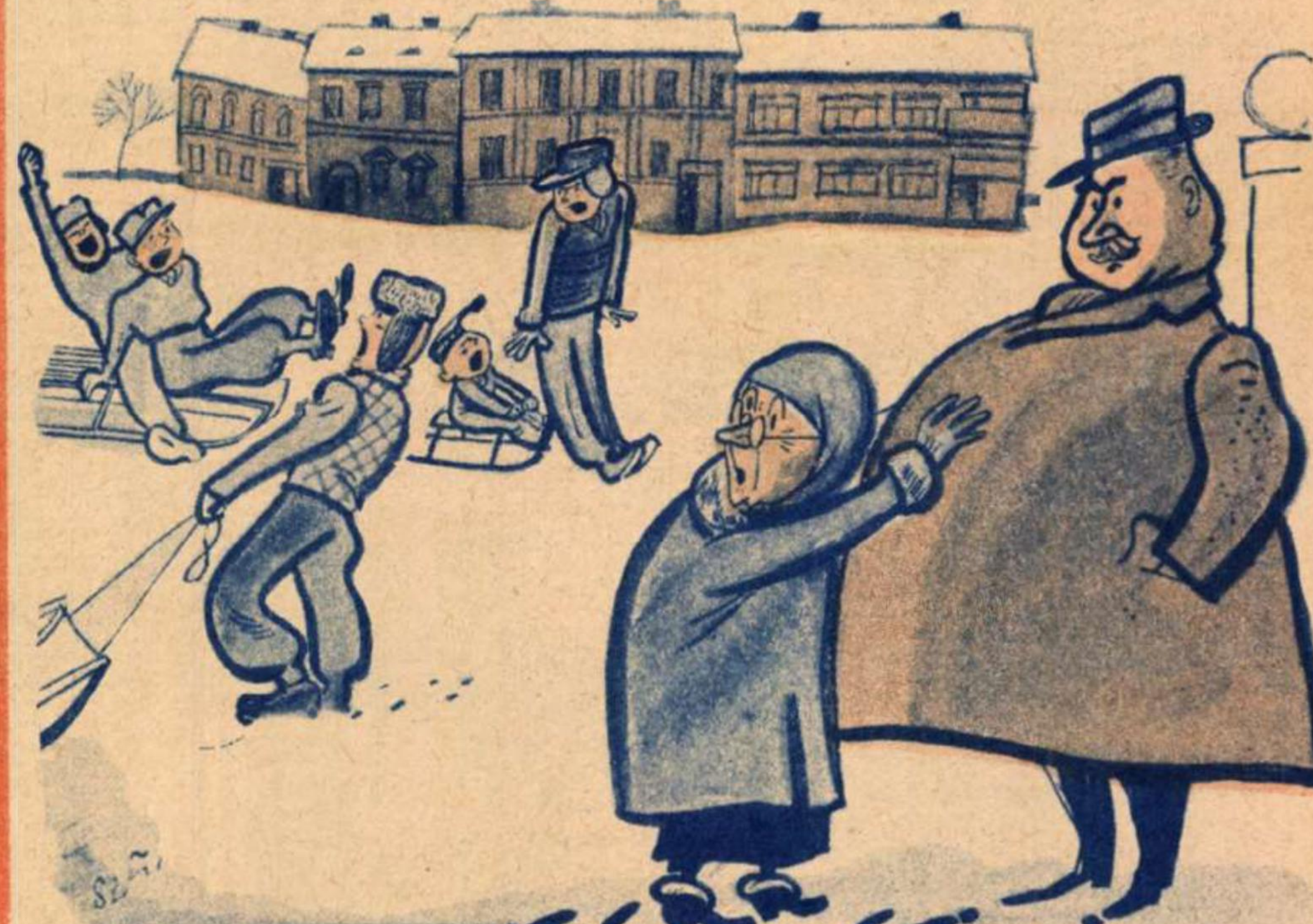

— Fiacskám, ne menj arra, mert csak mindenféle csúnya dolgot tanulsz tőlük...
(Szűr Szabó József rajza)

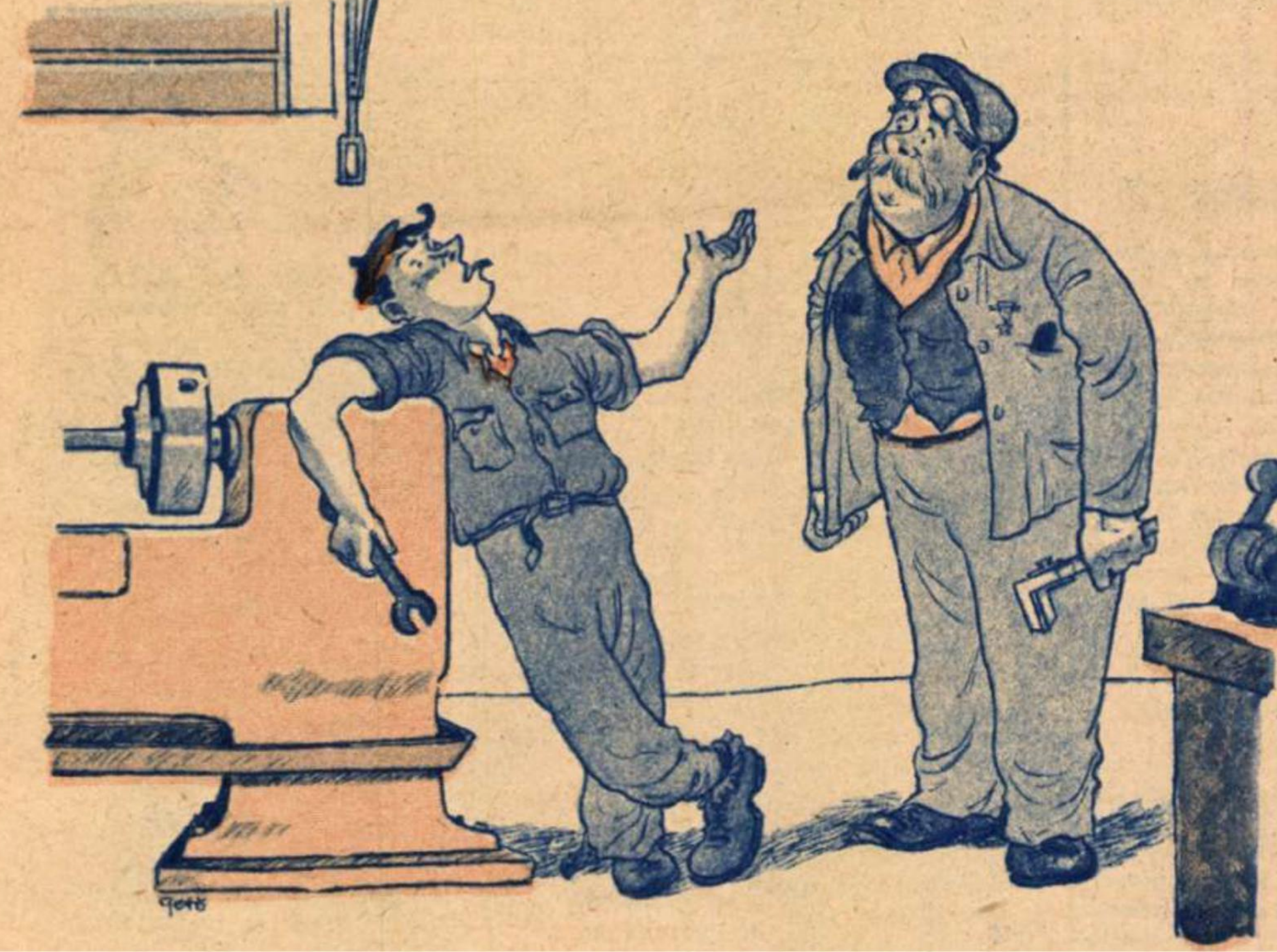

— Maga akar tanítani engem a négy elemijével?
(Gerő Sándor rajza)

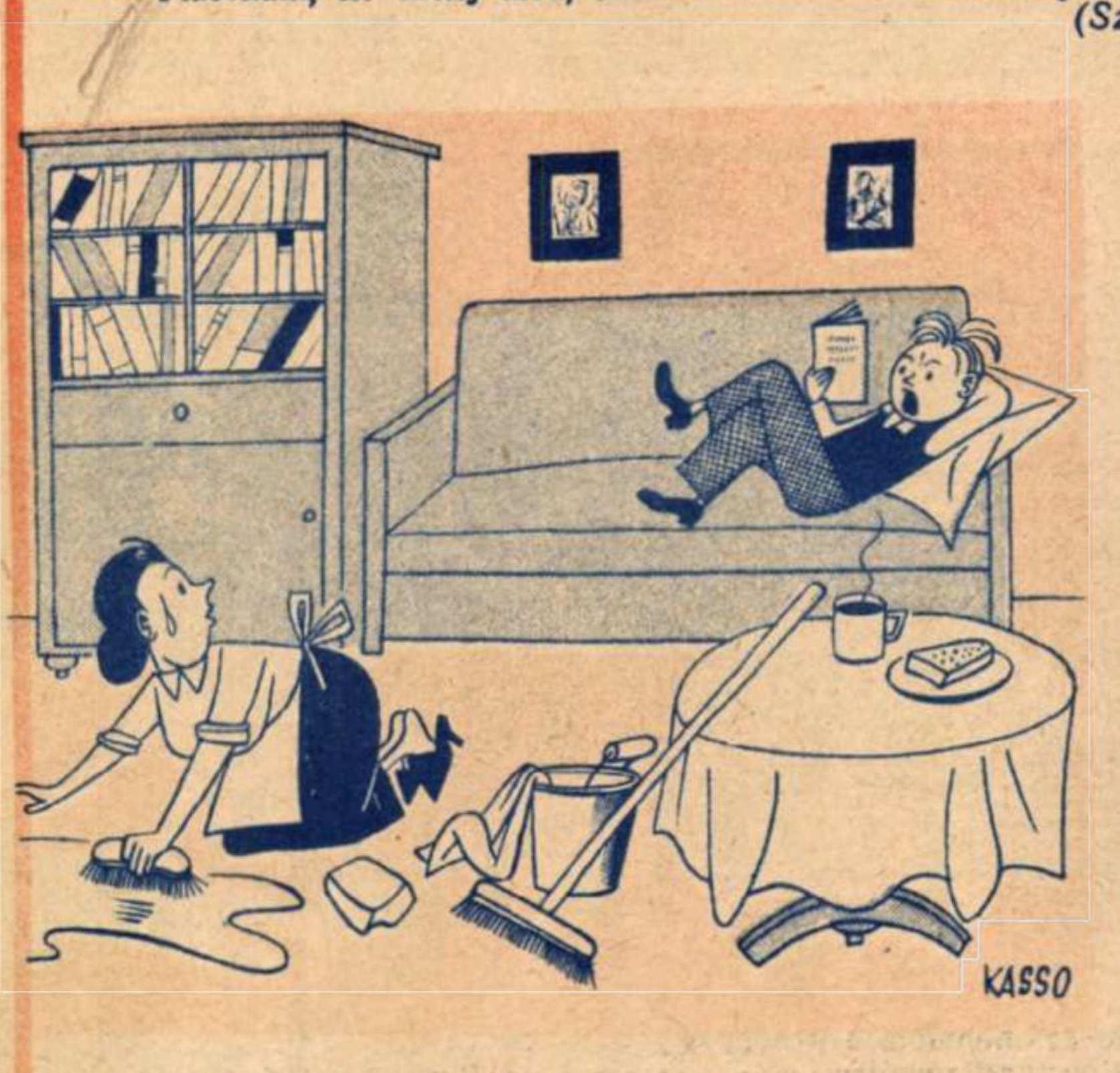

— Hozhatod az uzsonnát, mama!
(Kassovitz Félix rajza)

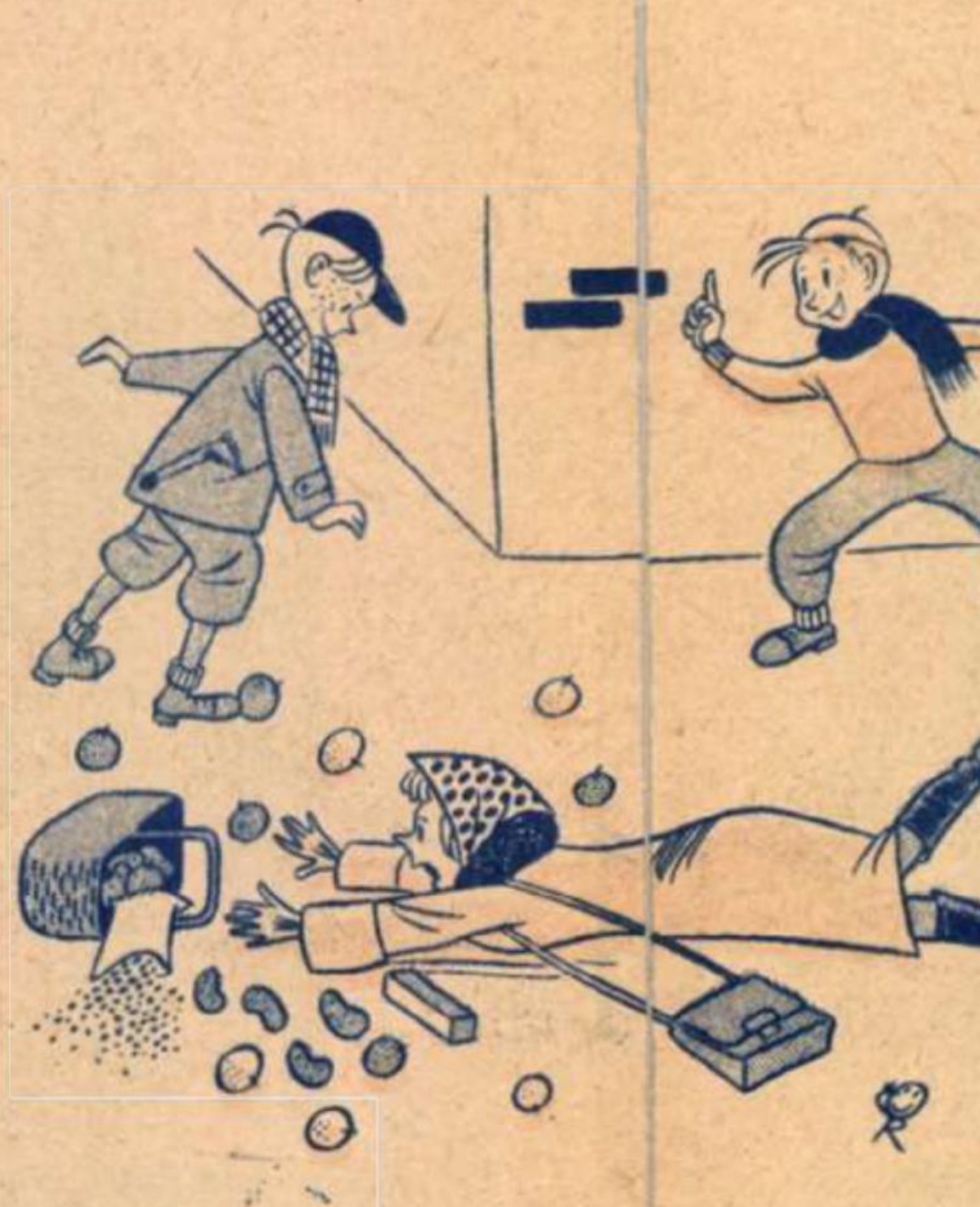

— Passzold ide, apafej!
(Réber László rajza)

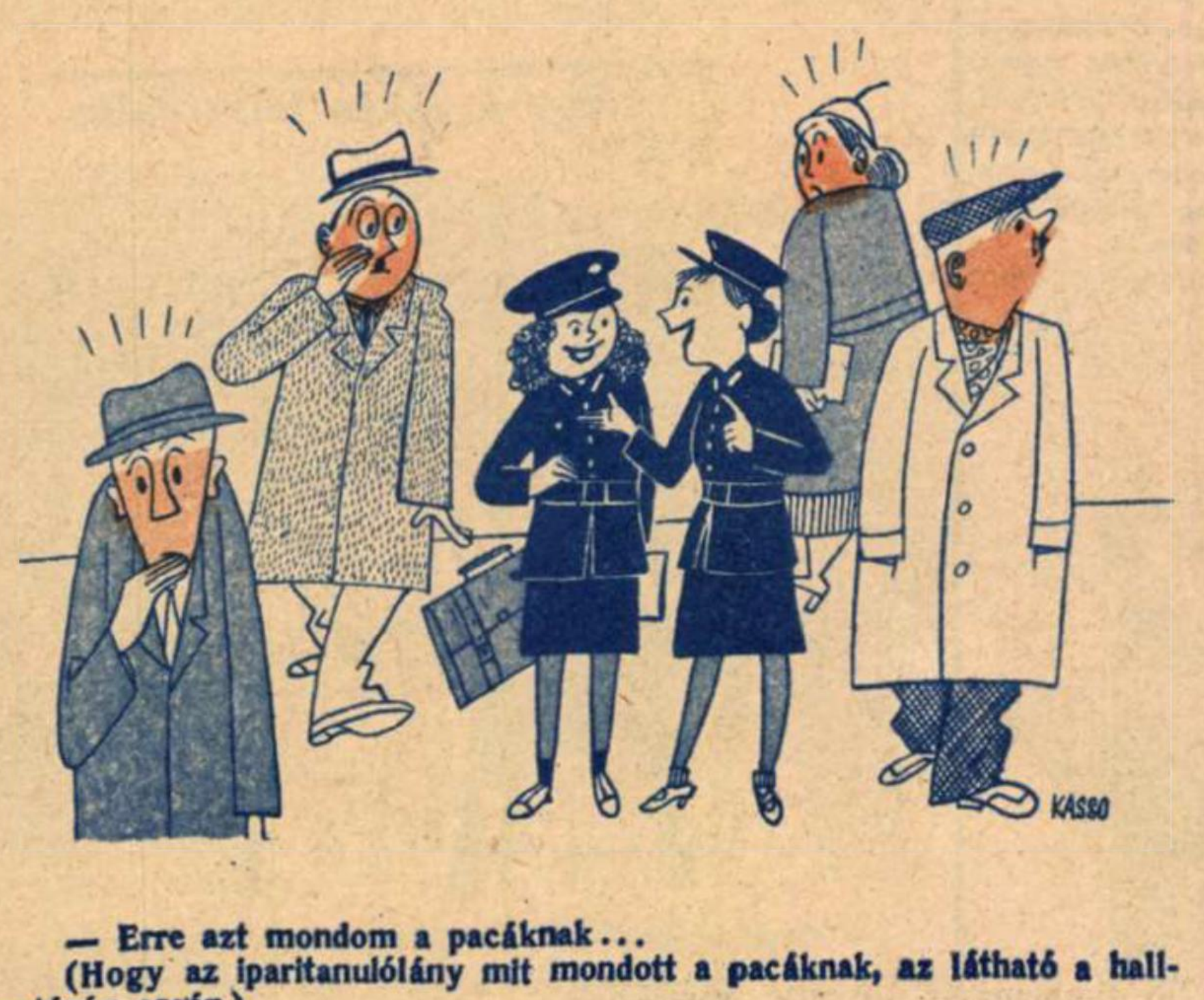

— Erre azt mondom a pacáknak...
(Hogy az iparitanulólány mit mondott a pacáknak, az látható a hallgatóság arcán.)
(Kassovitz Félix rajza)

Ez az elnökség is jól kezdődik

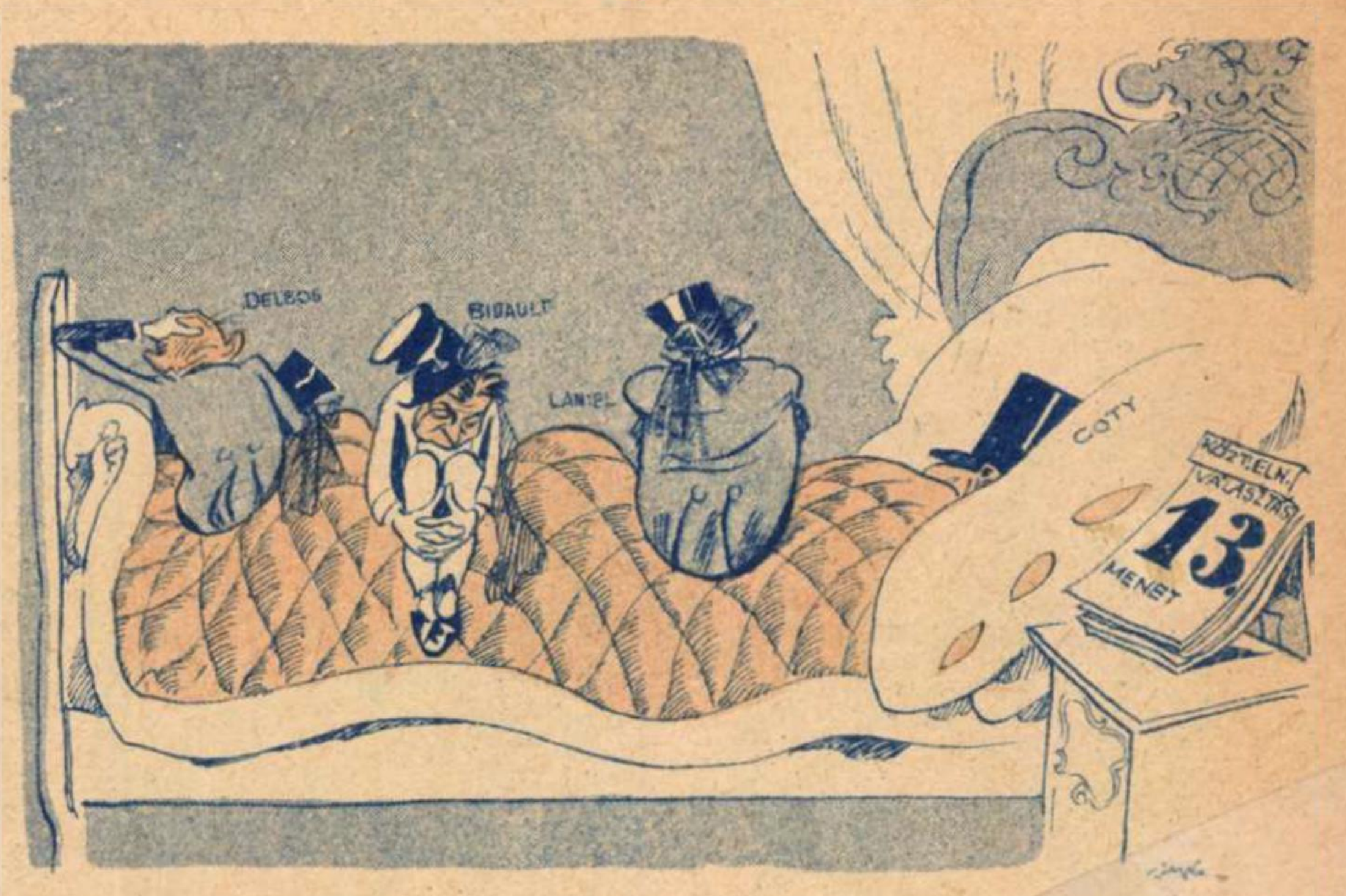

Coty: Hogyan fogok én talpra állni ennyi lidérccel a hasamon?

Küzdelem a hallal

Van úgy néha az ember, hogy füstölt süllőt vásárol. Én is így jártam, amikor valamelyik este különleges csemege után szimatolva bevettem magam az éjjel-nappal (átépítés alatt álló) Közértbe. Egy tizenötdekás süllőt szerződtettem vacsorára, s átvágva magam az éppen ott időző harmincezer emberen, lefizettem hat forintot, hogy a süllőt azután az orrába fűzött spárgakarikánál fogva szelíden otthonomba vezessem. Amikor az eladó kartárs (azért kartárs, mert nősülésemig én is eladó voltam) átnyujtotta a füstölt süllőt, kétágú villájának hegyét belenyomta a süllő tomporába, s előbb a halra, majd rám kacsintva így szólt: „Jó puha!"

Ez akkor fel sem tűnt nekem, gondoltam csak étvágyat akar csinálni, mondtam is: köszönöm. Mért ne lenne puha egy füstölt süllő, amikor neki egyrészt már mindegy, hogy puha vagy sem, másrészt a süllő nem kőből, vagy vasból van, hanem kizárólag tiszta halból, minden más anyag hozzáadása nélkül. A hal pedig közismerten puha anyag. Szeretem a halat.

Otthon aztán nekiláttam, hogy megegyem. Csak úgy egy szál villával, gondoltam lepiszkálom a csontvázáról azt a porhanyos füstölt húsáját, ami miatt vettem. A villa azonban nem tudott elmélyedni a halba, fel sem foghattam, miért. Késért siettem, hogy elvágjam az illetőt. Ám mintha vagy engem, vagy a kést, vagy a süllőt megbabonázta volna valaki, nem tudtam elvágni. A kés egy gondolatnyit belemélyedt a halba, de a süllő végülis szilárdan ellenállt. Étvágyamat félretéve a süllő most már fizikai szempontból kezdett érdekelni. Két végénél megfogva szét akartam tépni (végreis nem vasból van, hanem halból), de — bár hajlott korom ellenére is van némi erőm — a süllő nem volt széttéphető. Kicsit kinyúlt ugyan, azt el kell ismernem, de amikor lihegve és csüggedten letettem, azonnal visszaugrott s ekkor mintha halkan fel is kacagott volna.

— No — mondtam neki komoran — ha a füstölés nem fogott rajtad, bennem emberedre akadtál! Éppen szögért és kalapácsért akartam menni, amikor észrevettem, hogy a hasa fel van vágva. Hogy ki és milyen eszközzel tudta ezt elérni, el nem tudtam képzelni. E felfedezés azonban új távlatokat nyitott meg előttem. Azonnal konyhakést kerítettem, hogy majd továbbhasítom a dögöt, legalább annyira, hogy belekukucskálhassak, mi tartja össze. A kés azonban megakadt valahol a bordájában, mert a süllő nem csak vágható és téphető, de hasítható sem volt. Minthogy robbantással nem akartam kísérletezni (a gyerek már aludt), fogtam a süllőt a spárgánál fogva s kinyitván szobám ablakát, magas ívben kihajítottam a januári förgetegbe. Közel lakom a vasúti töltéshez, persze vigyáztam, hogy a sínekre ne essék.

Mindezekután eltűnődve a különös halon, hirtelen eszembe jutott, miért mondta az eladó, hogy „jó puha". Mert tudta, hogy kemény, s azt akarta, hogy én azt higyjem, hogy ő azt hitte, hogy puha. S eltűnődtem továbbá azon, hogy mit is lehet csinálni egy ilyen füstölt süllővel, azonfelül, hogy el lehet adni.

Csak egyet. Meg lehet írni krokinak.

De mit csinálnak vele a többiek?

Tabi László

SZÖGEDI RIZS

(Fokozzák a „szegedi szakállas" rizsfajta termelését.)

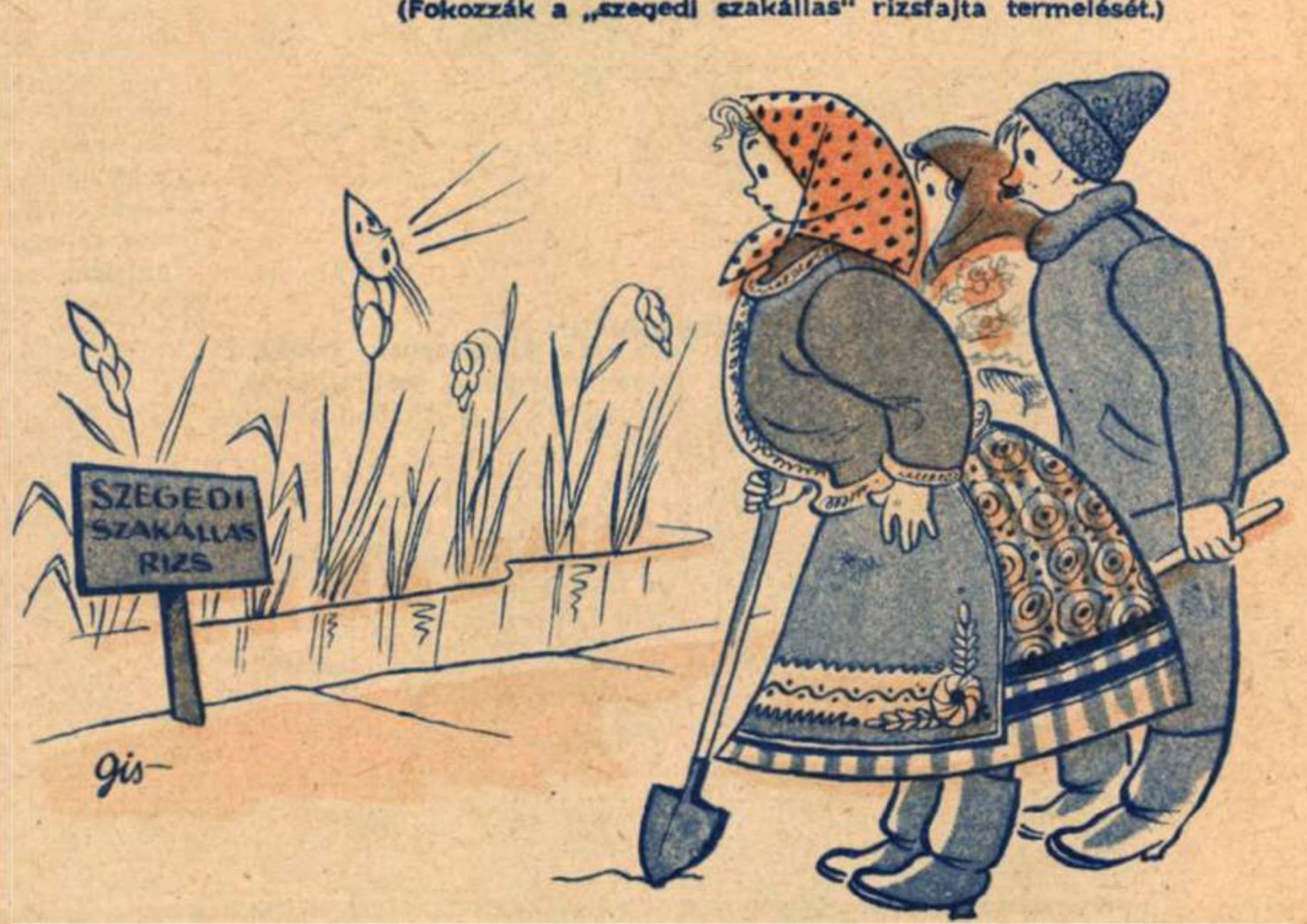

— De mögöntözzetök ám röndösen!

Ludas Matyi az AGRÁRTUDOMÁNYI EGYETEMEN

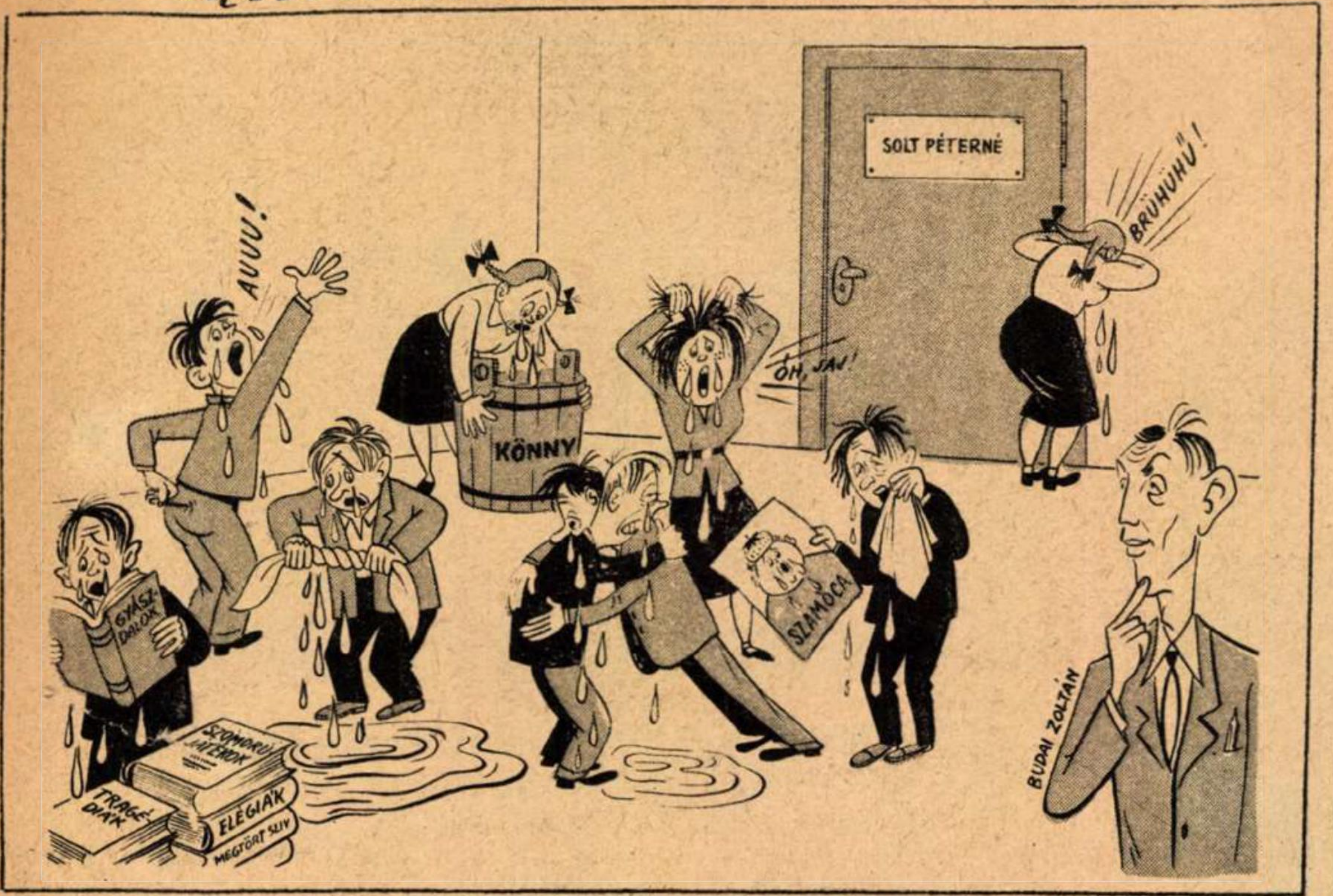

Budai Zoltán, a szakszervezeti bizottság elnöke elmondta, hogy a szociális előadó könny-alapon osztja a segélyeket. Aki többet sír, többet kap. Képünk: segélykérők főpróbája a szociális előadó szobája előtt.

Ketten mentünk Gödöllőre, hogy körülnézzünk az Agrártudományi Egyetemen: egy rajzoló és egy humorista. A rajzoló elővette kihegyezett ceruzáját, az író kirántotta kihegyezett töltőtollát s mindketten feljegyezték, amit láttak és hallottak. Íme, a jegyzetek:

Akikkel nem beszéltünk

A most végzett növendékekkel egyelőre nem tudtunk beszélni, mert állami gazdaságokban, téeszekben, a tervhivatalnál és a statisztikai hivatalnál dolgoznak már új állásaikban. Országjárásunk során azonban bizonyosan találkozunk majd velük. Ha jó munkát végző, lelkes, jólképzett fiatal mezőgazdasági szakemberrel beszélünk, mindenesetre megkérdezzük tőle, hogy az Agrártudományi Egyetemen végzett-e?

Diákokról 3 mondat...

A tanulmányi előmenetel általában jónak mondható. A lépcsőkön való előre és hátramenetel már kevésbbé biztató: életveszélyesen rohangásznak, a fegyelem körül ugyanis akadnak kivetni valók. Reméljük, minél hamarabb ki is vetik maguk közül a fegyelmezetlenséget.

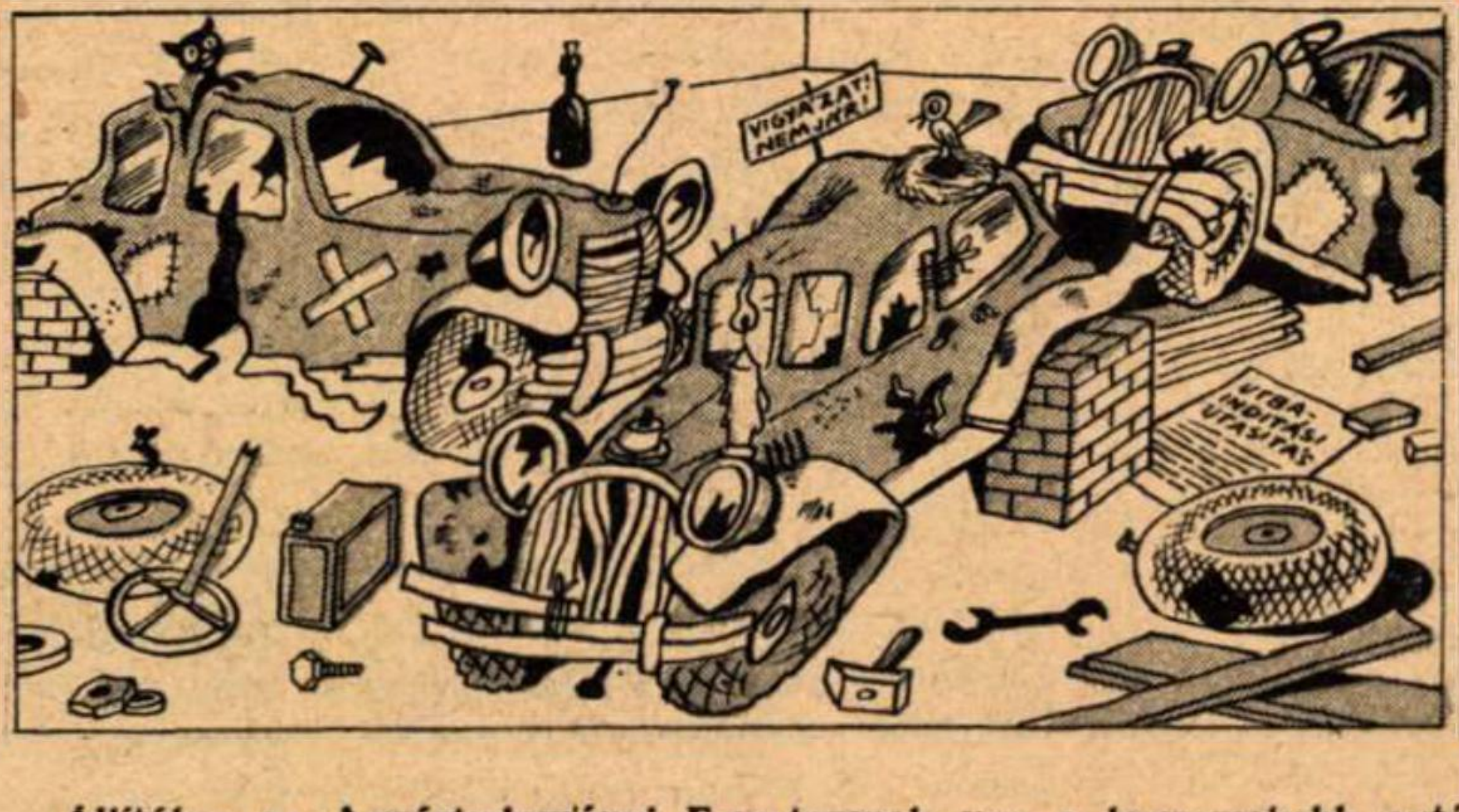

Állítólag az Agrártudományi Egyetemnek van a legremekebb autóroncs-parkja az országban. Elméletben minden karnak van gépkocsija, azokat azonban nem tartják karban.

Káder-kérdőív

Az agronómiai kar tanulmányi osztálya a káderekkel való „fokozott" gondoskodás érdekében a következő „döntő" jelentőségű lépést tette: sokszorosított kérdőívvel fordult a diákokhoz, a kérdőív pontjai: 1. Ki nős? 2. Ki ment férjhez? 3. Kinek a felesége egyetemi hallgató? 4. Kié nem dolgozik? 5. Kinél várható nősülés, vagy férjhezmenés? 6. Van-e család, vagy útban van-e?

7. A mi kérdésünk: az ilyen sematikus kérdőív senkinek sincs útban?

Törésfelelősök

Bár tudomásunk szerint ilyen funkció nincs rendszeresítve az Egyetemen, mégis ezek a törésfelelősök végzik a „legjobb munkát". Minden szó helyett hadd álljon itt másfél hónap törési-statisztikája. Ez alatt az idő alatt ismeretlen tettesek eltörtek 18 pár kilincset, 9 vízcsapot, 27 széket (lábat és támlát vegyesen), 80 poharat, 24 vizeskancsót, 2 WC-t, 60 villanykörtét. Gondoljuk csak el, ha mindezt az energiát a tanulásra fordítanák, milyen nagyszerű tanulmányi eredmények születnének!

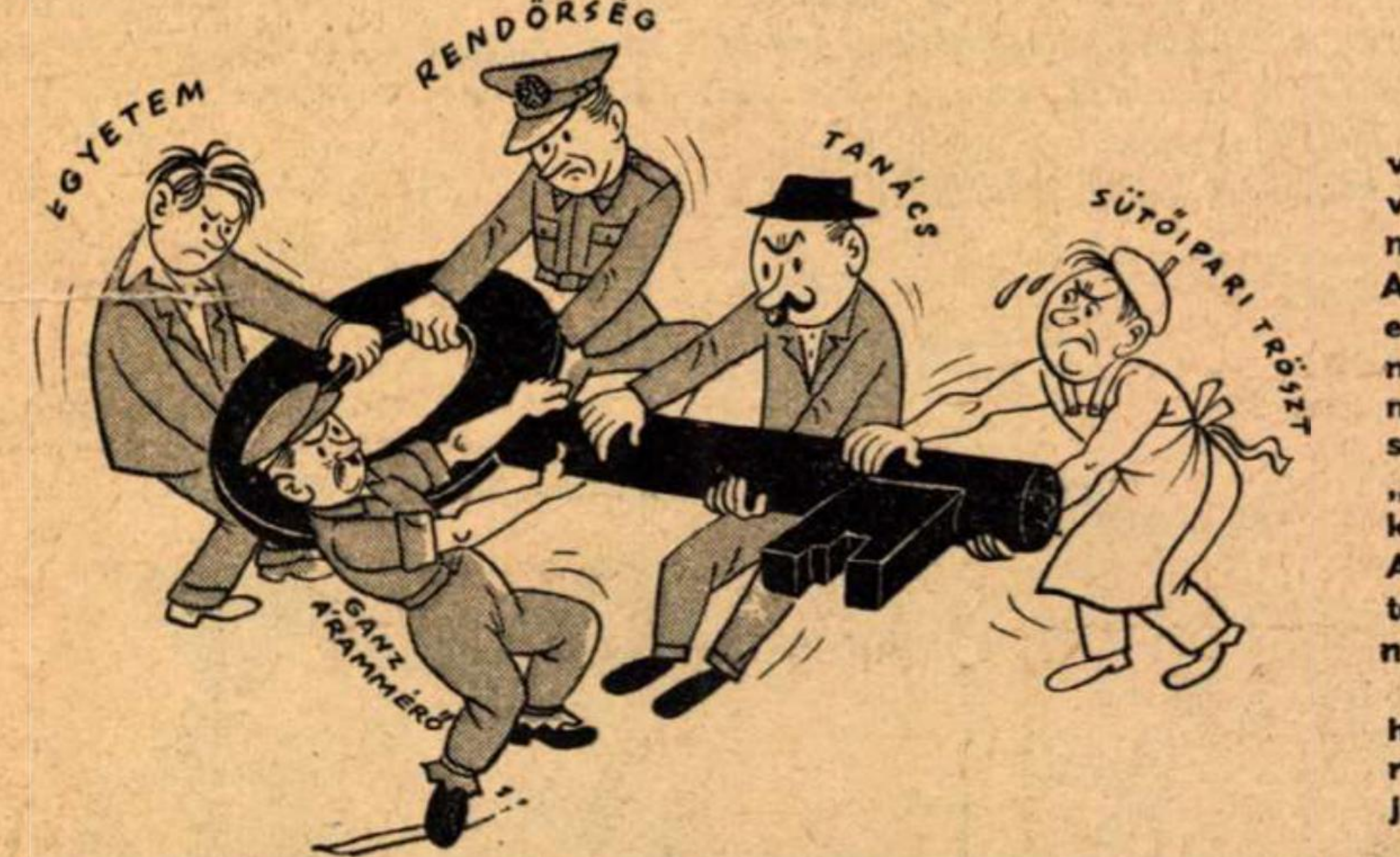

Gödöllőn is kulcskérdés a lakáskérdés. Ha áthelyeznek valakit és a lakás üresedőben van, a legkülönbözőbb szervek azonnal megragadják a lakáskulcsot, mert a gyakorlat azt mutatja: akinek a markában a kulcs, azé lesz a lakás.

Valamit a villákról

A koszttal általában mindenki meg van elégedve. Igaz, hogy sokat kell várni, de ennek nem a konyha, hanem a Diákétkeztető Vállalat az oka. A villák száma ugyanis pontosan egyharmada az étkező diákok számának és igazán nem kell matematikusnak lenni ahhoz, hogy az ember kiszámítsa: meddig kell várni, amíg a „meleg villa" mozgalom keretében kikapják egymás kezéből a villákat. A diákok arra kérik a Diákétkeztetőt, hogy ne a gödöllői villák számánál kezdje el az önköltségcsökkentést.

Mi ehhez csak annyit fűzhetünk hozzá, hogy legjobb tudomásunk szerint az idei villatermés igen jó volt, juthatna belőle Gödöllőre is.

va

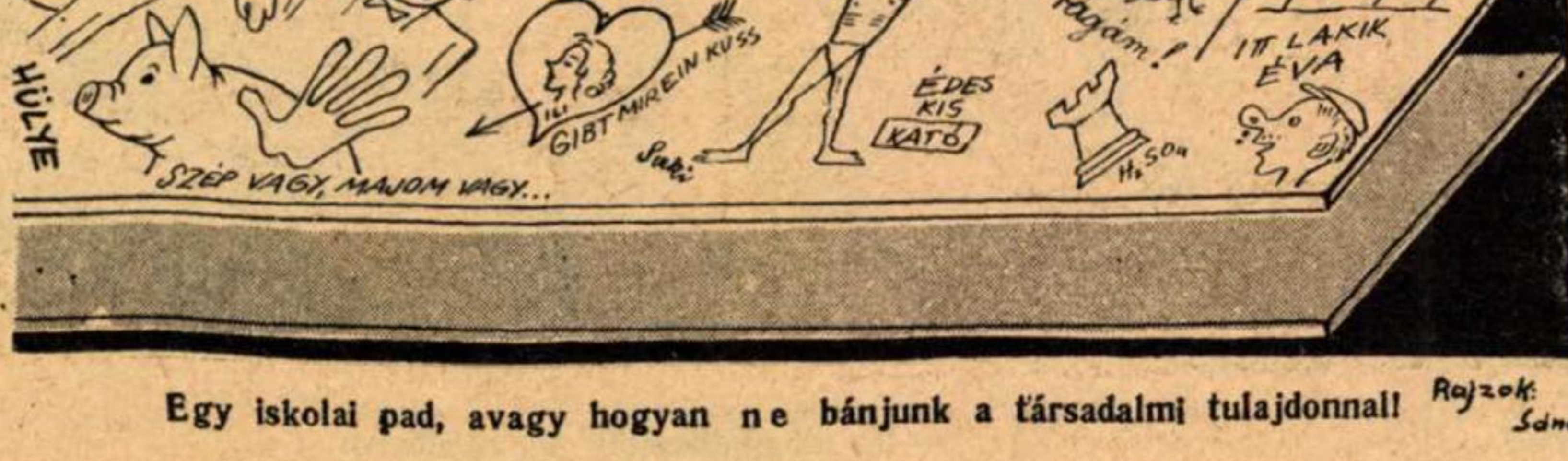

Egy iskolai pad, avagy hogyan **ne** bánjunk a társadalmi tulajdonnal!

Rajzok: Sándor Károly

GÁDOR BÉLA:

Féltékenységi dráma

— Megcsal, most már biztos, hogy megcsal! — fuldokolta felém Jós Demeter, miközben belerogyott a velem szemközt lévő fotelbe és esdeklő szemefehérje nagyot villant az alkonyatban.

— Megcsal a bestia! — üvöltözött Demeter, majd csendesedve hozzátette: mégpedig egy gaz himpellérrel csal meg, akinek már a nevét is tudom. Erő Jakabnak hívják...

Gyorsan végiggondoltam baráti körünket, de nem emlékeztem erre a névre. Úgy látszik, ez a féltékeny duvad megint fejébe vett valamit. De nem volt sok időm a tűnődésre, mert barátom hörgése és kalimpálása sürgetően figyelmeztetett, hogy gyors közbelépésre van szükség. Tehát nyájasan így szóltam:

— Idefigyelj, te oktalan szamár! Hányszor fogsz még rámtörni ilyen szemenszedett hülyeségekkel!? Gizike szeret téged és hű, mint egy angyal. Hidd el, meg sem érdemled azt a nőt! Térj végre észre és hagyd abba ezt a csökönyös vergődésedet...

Szavaim láthatóan csillapítólag hatottak rá. Egy pillanatra idvezült mosoly suhant át ajkain, de utána hirtelen ismét összelottyadt és öklét a szájába kapva nyöszörgött:

— Erő Jakab... Ez a neve a gazembernek... Bizonyítékaim vannak...

— Mik azok a bizonyítékok? — kérdeztem fitymálva, bár tudja a fene, úgyebár.

— Hallottam, saját fülemmel hallottam... Telefonált a bestia... mármint Gizike, egy hete történt. Éppen hazaérkeztem és csak annyit hallottam, hogy valakinek ezt mondta csodálkozva: Erő Jakab? Ez biztos? Azután gyorsan letette a kagylót és nagyon lehangolt volt egész este.

— Az ördög vigyen el! — kiáltottam rá, — ez bizonyíték?

— És a többi!? Azóta folyton ezt a nevet hallom... Erről sugdos a barátnőivel, ott lebeg ez a név a szemében, az ajkán, az egész lakás tele van vele... a szeretett férfi nevével: Erő Jakab! Kikutattam a papírkosarát, egy széttépett papírszeleten megtaláltam a nevet... De ez még mind semmi... Tegnap éjjel, figyelsz, tegnap éjjel álmatlanul virrasztottam, Gizi ott aludt mellettem s egyszercsak hallom, amint tisztán kimondja: Erő Jakab... és lehunyt szeme alól kigördül egy csepp könny...

— Ostobaság! — intettem le fölényesen, bár, ha meggondolom, van ebben a Giziben valami kiismerhetetlen, valami különös... Néha olyan furán csillog a szeme és a nevetése is gyanusan eleven, elégedetlen nőknek van ilyen görcsös nevetése... Hangosan azonban így folytattam: — Rémeket látsz, hallucinálsz... Beszéltél erről vele?

— Csak nem képzeled?! Az nem volna taktikus... — Hangját lehalkítva rekedten suttogott és tekintetét eszelősen egy pontra függesztette. — Megölöm Erő Jakabot... Felkutatom, ráugrok, és megfojtom... Aztán hazamegyek, kezet mosok és csak úgy odavetem: nem tudom, mitől vagyok ma olyan fáradt? Talán attól, hogy megöltem Erő Jakabot?

Éjfél lehetett, amikor Jós Demeter ronggyá szenvedve eltakarodott tőlem. Másnap már korán reggel megszólalt a telefonom és egy szenvedő hang, — Jós Demeter hangja — belelihegte a fülembe:

— Erő Jakab... Erő Jakab! Érzed, milyen pimasz fölény van ebben a névben? Csupa erő ez a név...

— És csupa Jakab... — vetettem közbe.

— Tévedsz... — suttogta. — A Jakab név eleinte engem is vigasztalt, de... nem! Ez egy olyan Krudy-féle alak... Magas, karcsú és szenvtelen. De ha odaérnek az ódon kis budai ház elé, erős karral derékon kapja a nőt és ölben viszi fel a nyikorgó falépcsőn, ahol a fordulóban denevérek tanyáznak... És az én Gizim aléltan hajtja vállára a fejét...

Elcsuklott a hangja és letette a kagylót. Ez már sok volt, elhatároztam, hogy végére járok a dolognak. Nyomozásom történetével nem untatom az olvasót, csak annyit közlök, hogy huszonnégy óra mulva már jelenthettem Demeternek:

— Megtaláltam Erő Jakabot, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek gondoltad...

Nem hallgatott végig, vérbenforgó szemekkel kirohant a konyhába és egy mozsártörővel tért vissza.

— Vigyél hozzá! Szétzúzom a koponyáját annak a gazembernek...

— Valóban, az lesz a legjobb, — helyeseltem és megindultunk. Amikor megérkeztünk a ház elé, felmutattam egy táblára, amelyen ez állt: ERŐMŰ JAVÍTÓ ÉS KARBANTARTÓ VÁLLALAT.

— Látod? Itt van ERŐ JAKAB, zúzd szét! Így nevezik röviden ezt a vállalatot. Gizikéd hivatala bizonyára kellemes összeköttetésben áll vele...

Jós Demeter kirántotta belső zsebéből a mozsártörőt és meglóbálta:

— Szerencséd, hogy vállalat vagy, te Jakab, különben...

Nem fejezte be. Szégyenlősen elmosolyodott és karonfogva húzni kezdett a közeli eszpresszó felé.

Egy értékes felszólalás

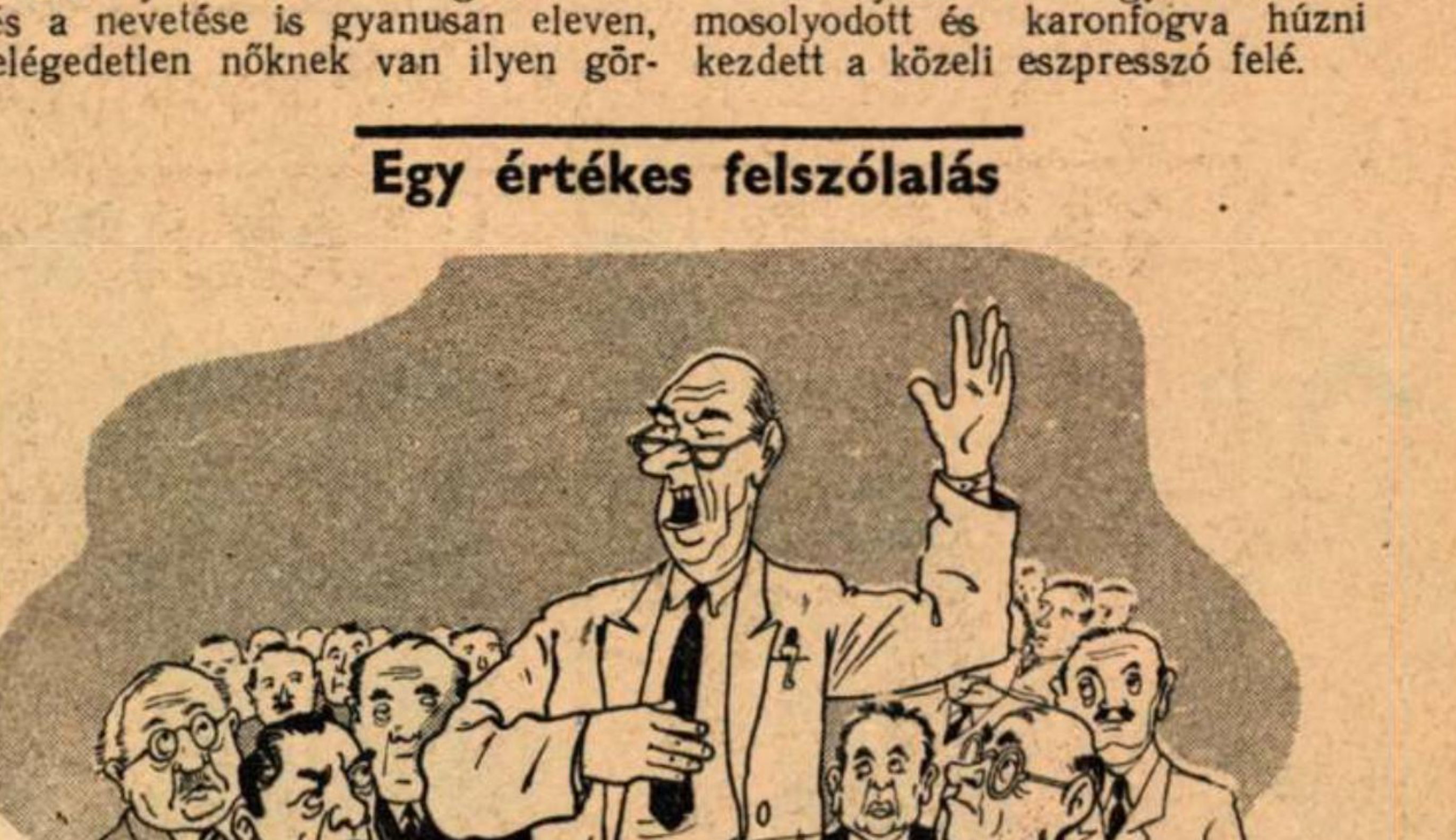

— Csatlakozom az előttem felszólaló harmincegy elvtárshoz, teljesen igazuk van abban, hogy az értekezlet nem elég aktív és nincsenek építő kezdeményezéseink... (Leül.)

Kulturfront

Darvas Szilárd:

KULTÚRA ÉS TÖBBTERMELÉS

Távoli ismerősömmel találkoztam a körúton, Onnan gondolom, hogy ismerősöm, mert viharosan üdvözölt és onnan tudom, hogy távoli, mert fogalmam sem volt arról, ki lehet. Ez azonban egyikünket sem zavart, én igyekeztem megszabadulni tőle, ő pedig nem ment le a nyakamról. E gigászi küzdelem közben sikerült egészen a Fészek-eszpresszóig szorítania, ahol egy asztal mellett megadtam magam.

Megkérdeztem tőle, mivel foglalkozik mostanában, úgy gondoltam ugyanis, ha már a múltját nem ismerem, legalább a jelenével legyek tisztában.

— Kulturális vonalon dolgozom — mondta könnyedén — persze nem úgy, mint hajdanán, amikor fiatal tehetségek egész sora került ki a kezem alól. Ismeri Kés Terkát, a dizőzt?

— Nem — válaszoltam habozás nélkül.

— Nálam kezdte. Most a Kutyatejben énekel óriási sikerrel. És a többiek: Krumpli Bözsi, a legjobb kómis szám, Fresszer Gyuri, a jazzdobos...

— És maga most mit csinál? — vágtam közbe türelmetlenül. — Mi az a kulturális vonal?

— Brigádom van — mondta és csupa melegség lett a hangja. — Óriási sikerrel dolgozunk. A gázdarugyárak részére állítottam össze egy grandiózus műsort, csupa elsőrangú erővel. Velük járom a falvakat és népszerűsítjük a gázdarugyártást..

Kicsit elhűltem a váratlan közléstől, de ismeretlen ismerősöm csakhamar megmagyarázta, hogy a Daruközpontnak rengeteg pénze van kulturális célokra, amelyet valamire el kell költenie, és ezt ő és kis brigádja a lehetőség szerint megkönnyíti számára. Kis brigádját, mely mindössze huszonöt főből áll, a Daruközpont finanszírozza és csupán azt kötötte ki, hogy a műsor valóban a gázdarugyártást népszerűsítse.

— Ennek mi teljes mértékben eleget teszünk — mondta büszkén. — Persze rengeteg előtanulmányomba került, hogy tisztába jöjjek a darugyártás problémáival és technikai részével, hetekig jártam az üzemeket, de mondhatom öregem, ma már kisujjamban van az egész szakma. Ennek köszönhetem, hogy műsorunkat igen magas helyen is megfelelőnek találták, csak itt-ott kellett még darusítanunk egy kicsit. Most tökéletes.

Minthogy így a végsőkig felcsigázta érdeklődésemet, megkértem, mutassa meg a műsort. Kérésemnek készséggel eleget tett, a kezembe nyomott egy papírt és én olvasni kezdtem.

MŰSOR

1. **Bevezető. Előadja Daru Péter.**
2. **Tompa Mihály: Három a daru. Vidám vers. Előadja Gáz Emil.**
3. **Vidám duett. Gáz-Daru kettős.**
4. **Darura boru. Tréfa. Játssza az együttes.**
5. **Darumadár, ha elszállsz dél felé... Magyar dalok tárogató kísérettel.**
6. **Lehár-egyveleg. Előadja az együttes zenekara.**

Itt megszakítottam az olvasást.

— Ebben nincs daru — mondtam szemrehányóan.

— Kell egy kis pihenés a közönségnek — mentegetőzött. — Nem akartuk, hogy túlságosan kilógjon a lóláb.

Tovább olvastam.

7. **Ékalakban repülnek a daruk. Csasztuskák.**
8. **Minden házban magyar daru. Kép a jövőből, zongorakísérettel.**
9. **Búcsúzik az együttes. Zsákbafutás, lepényevés, darutollsorsolás.**

Visszaadtam a papírt ismerősömnek, aki mohón leste véleményemet. Közöltem vele, hogy maga a programm annyira meggyőző és agitatív, hogy legszívesebben ott helyben vennék tőle egy gázdarut priváthasználatra.

Válaszom nagyon boldoggá tette és megkérdezte, nem mennék-e el hozzájuk konferálni? Alig tudtam a megtisztelő felkérést elhárítani. Csak később, mikor elváltunk, jöttem rá, miért fektetett súlyt közreműködésemre. A gázdarugyártás népszerűsítő, rendkívül agitatív hangzású nevem miatt.

Aminek nem szabadna lennie...

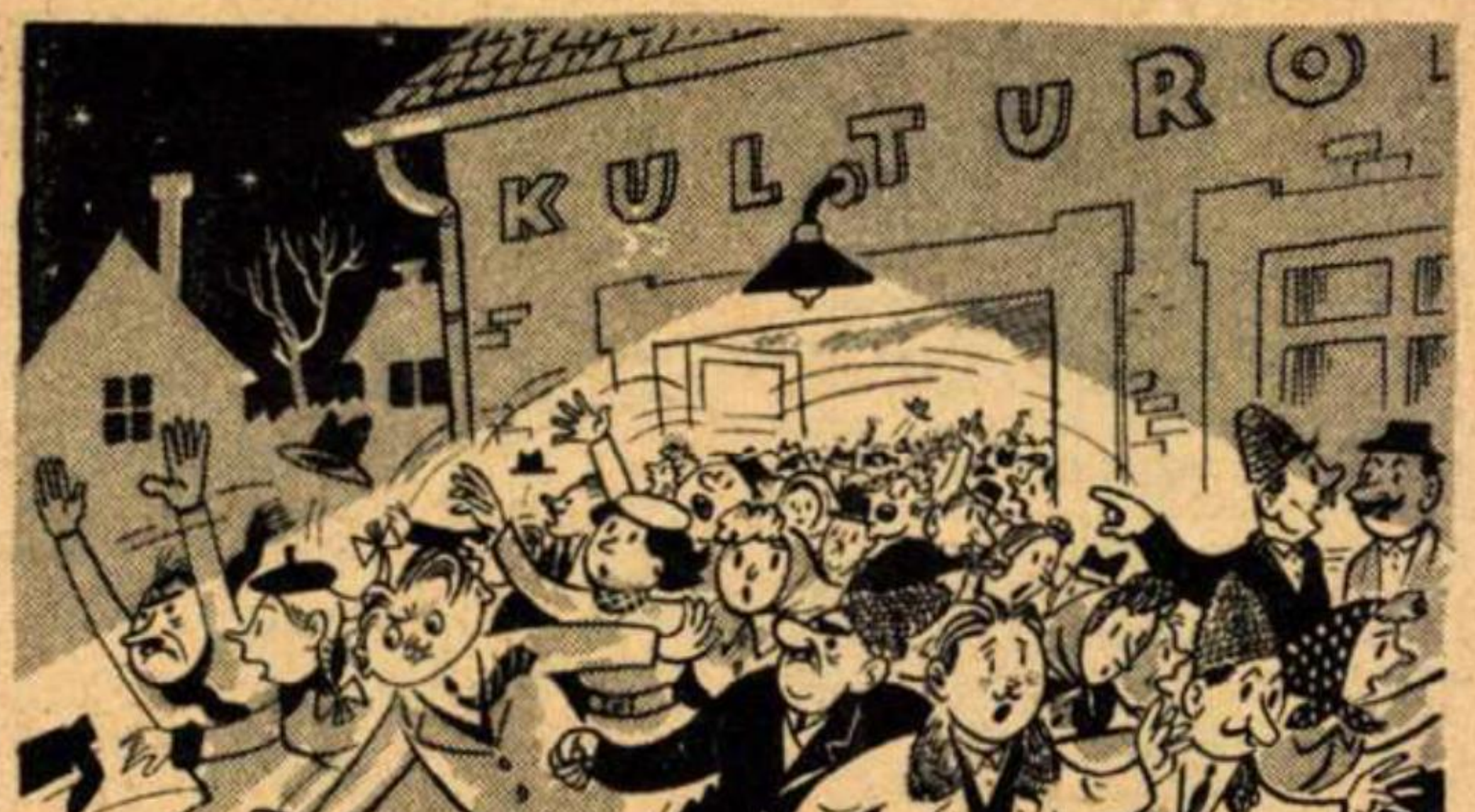

— Miért ez a pánik?
— Abbahagyták a táncot és elkezdték a kultúrműsort...

Zsúfoltak a szórakozóhelyek

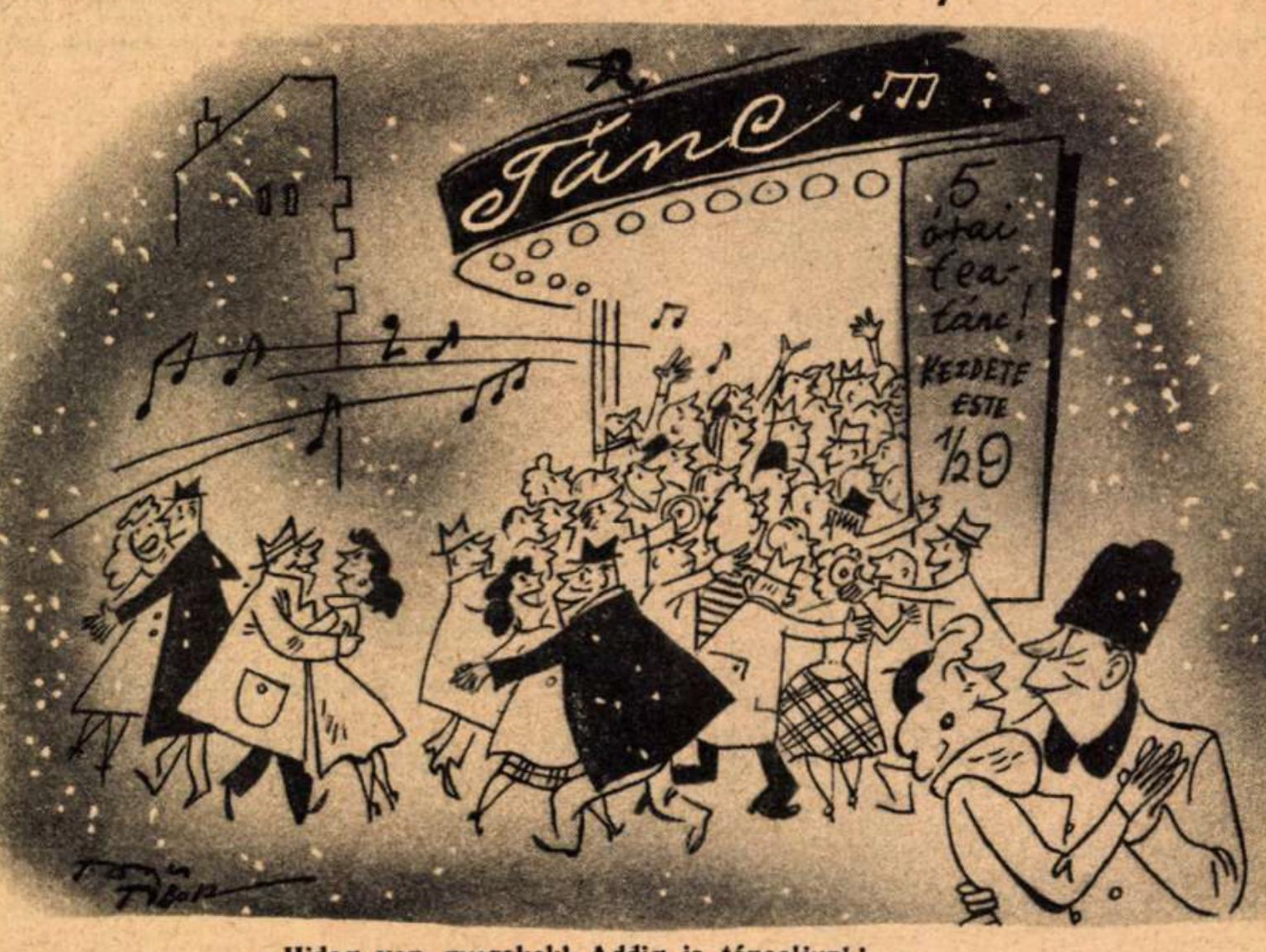

— Hideg van gyerekek! Addig is táncoljunk!..

Három darab, amihez nem lehet jegyet kapni

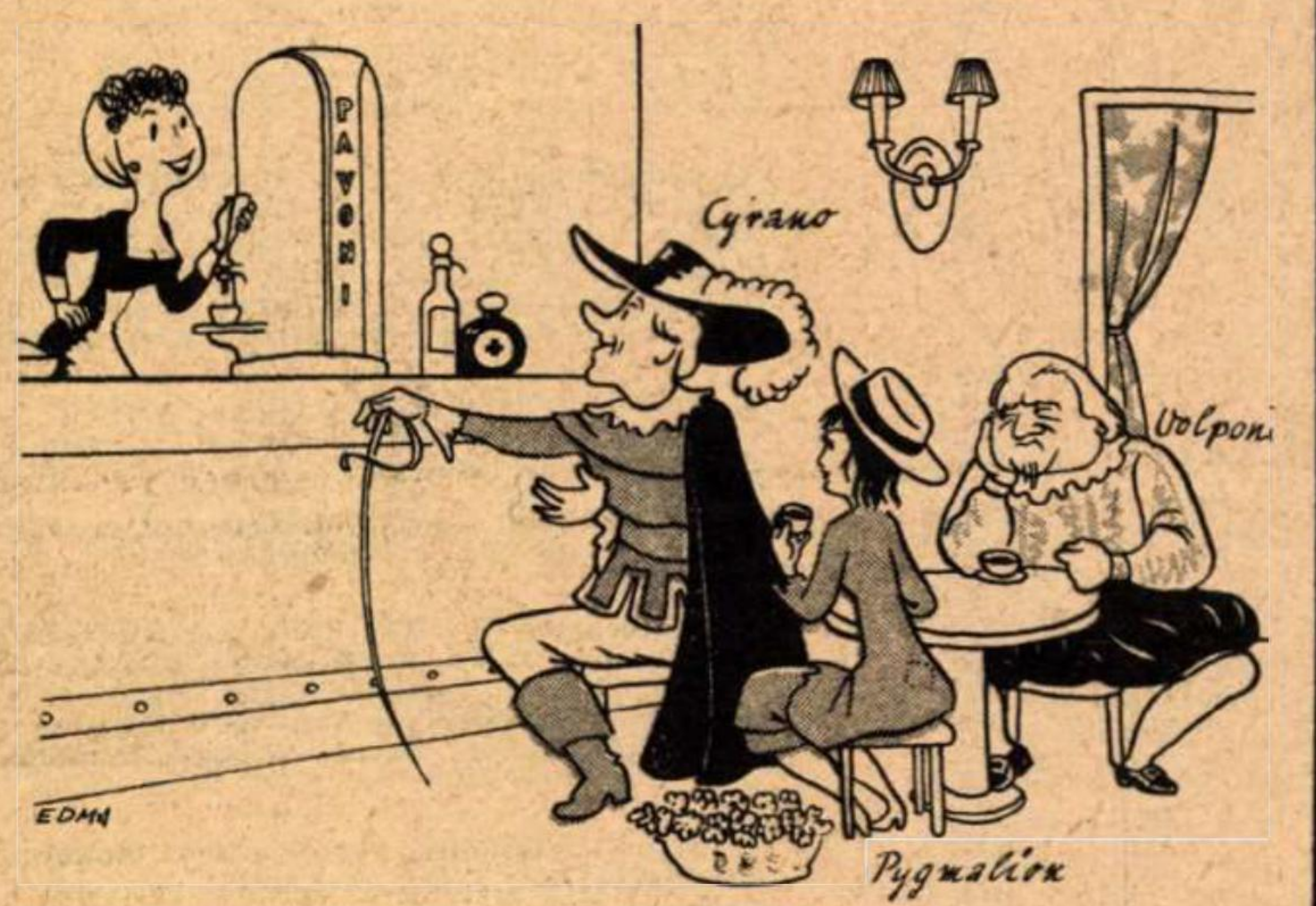

— Maguk hogy kerülnek ide?
— Valahogy be kell osztani. A színház előtt az üzérek feketéznek, mi meg itt feketézünk...

Az életből lestük el

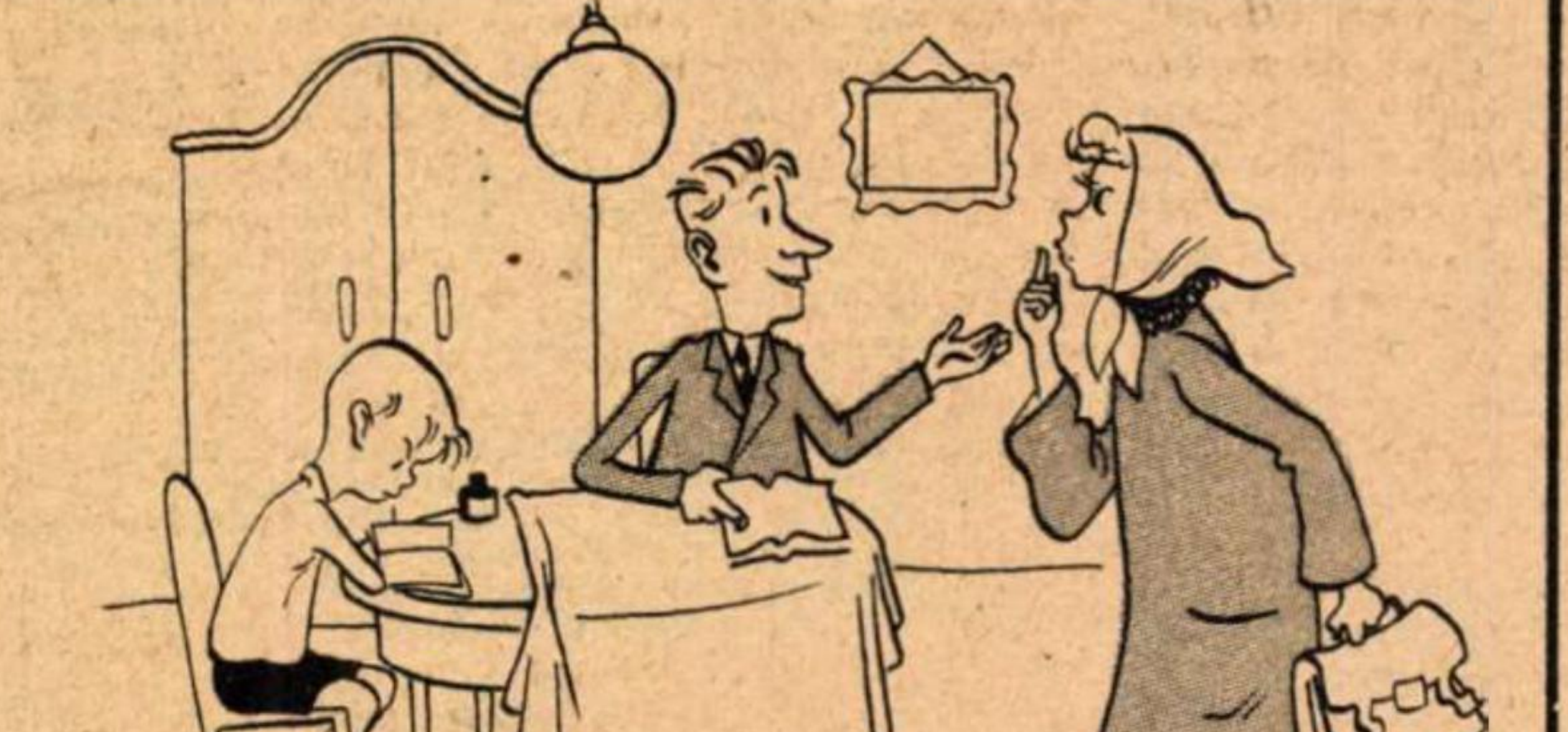

— Hogy kollokváltál Sárikám?
— Pszt, ne a gyerek előtt!...

Irina Petrova:

Dramaturg ül egy szobában

Színházaknál van szokásban,
Dramaturg ül egy szobában.
Nagy titokban elárulom:
Fővonása: a nyugalom.
Új darabok nem érdeklik,
Nincsen, ami neki tetszik.
Új darabbal jött a szerző,
A dramaturg hangja metsző:
Miért van konfliktus benne?
Nincsen ennek sok értelme!
Kit érdekel ilyen séma,
Ez nálunk már nem probléma.
Az ellenség túl fifikus,
A talpnyaló nem tipikus.
Nincs szükségünk most humorra.
Húzza ki belőle sorra!
Egyelőre vegye vissza
S hozza vissza, ha átírta.

Hallgatott szerzőnk a szóra,
De nem telt még el egy óra,
S a dramaturg már belátta,
Hibás a teoriája.
Fészkelődött karosszékén:
— Még itt ülök, de a végén
Felelőssé tesznek engem —
S fel is hördül: — Azt ugyan nem!
Féljek? Éjszakám ne legyen?
Inkább majd a köpönyegen
Fordítok, de pozícióm
Másnak ugyan át nem adom.

...Ismét hozta a darabját
Szerzőnk, min egy sort sem írt át.
A dramaturg is a régi,
De szavait így cseréli:
Konfliktus mért nincsen benne,
Pedig az itt úgy elkelne.
Az ellenség nem fifikus,
A talpnyaló túl tipikus.
S hol a humor? Nincs humora!
Savanyú, mint az uborka.
Egyelőre vegye vissza
S hozza vissza, ha átírta.

*

Színházakban volt szokásban,
Dramaturg ült egy szobában,
S elárulom nagy titokban:
Őkelme még most is ott van.

(Fordította: Pető Miklós)

Változatok egy villamosplakátra

avagy: ki takarjon, mit takarjon?

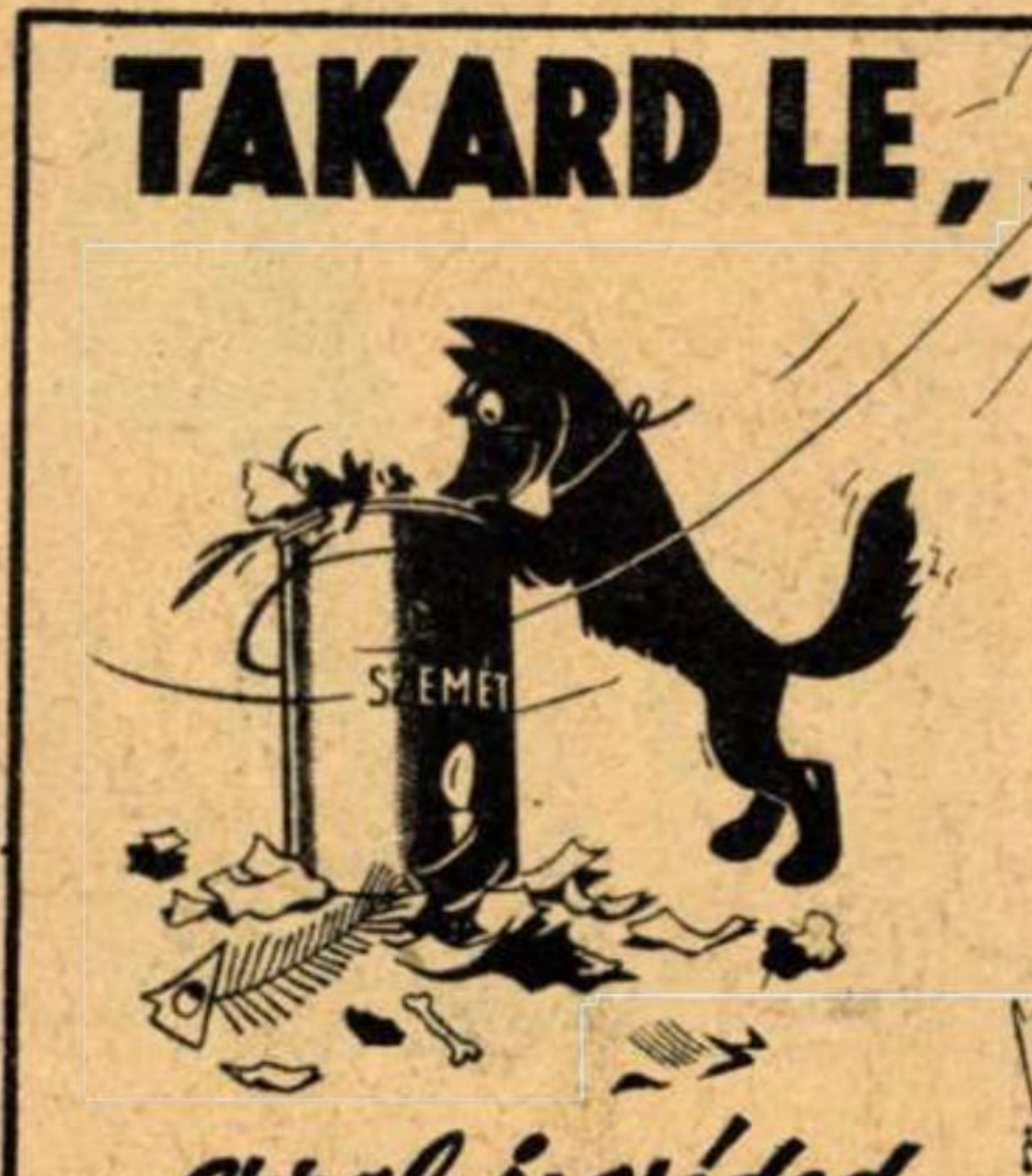
TAKARD LE,
SZEMÉT
ezzel is véded a tisztaságot!

A plakát

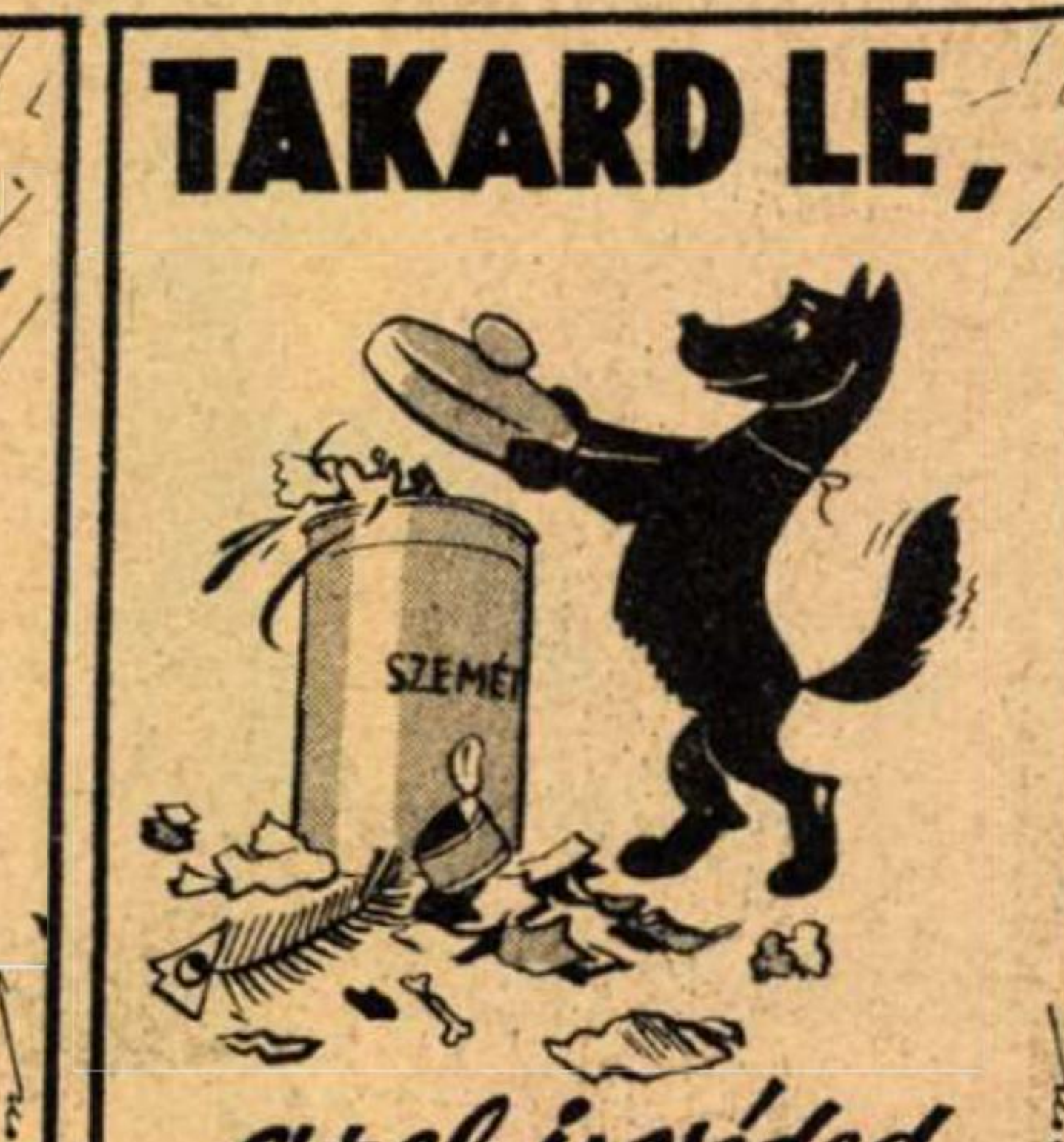
TAKARD LE,
SZEMÉT
ezzel is véded a tisztaságot!

1. változat

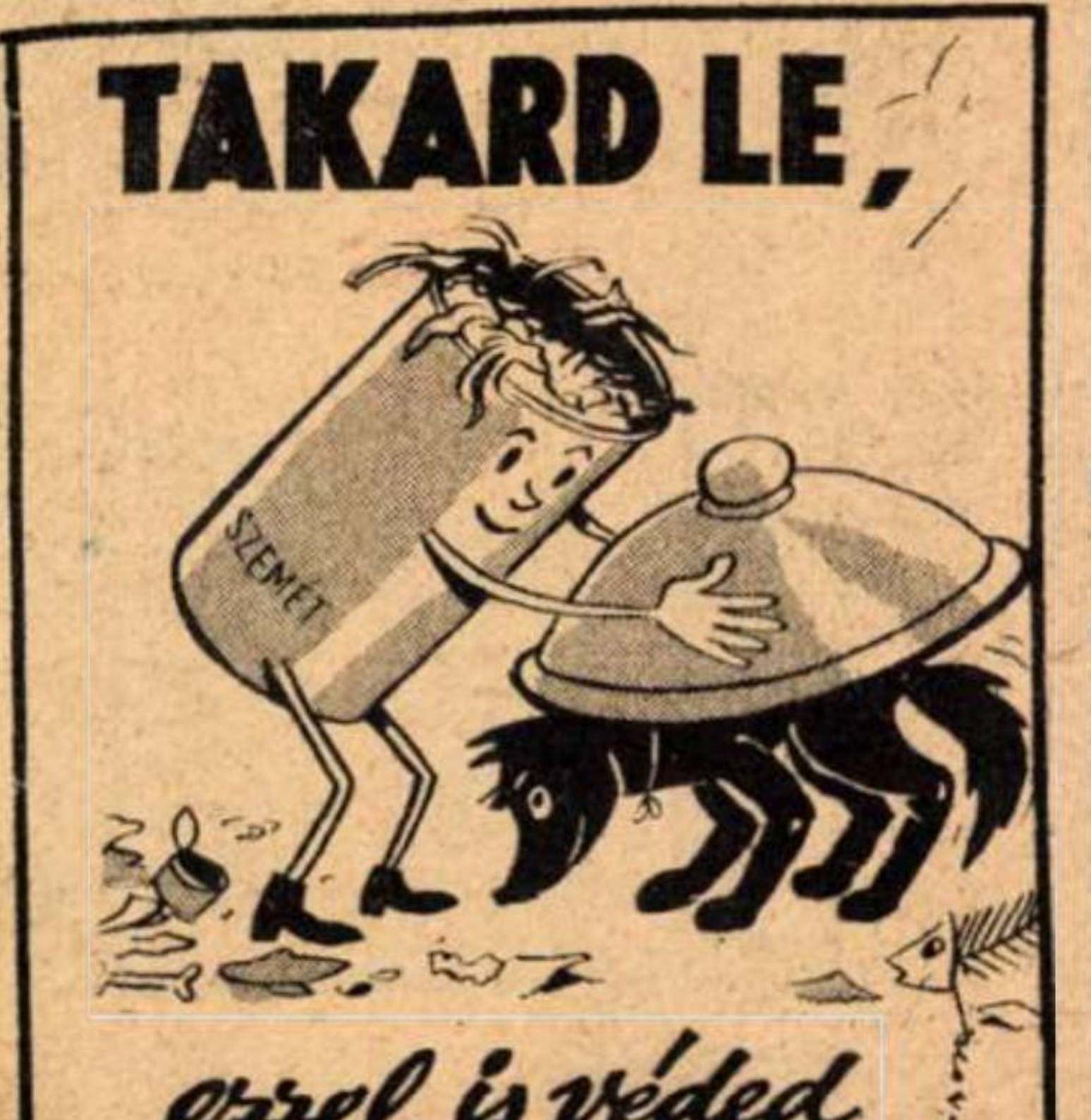
TAKARD LE,
SZEMÉT
ezzel is véded a tisztaságot!

2. változat

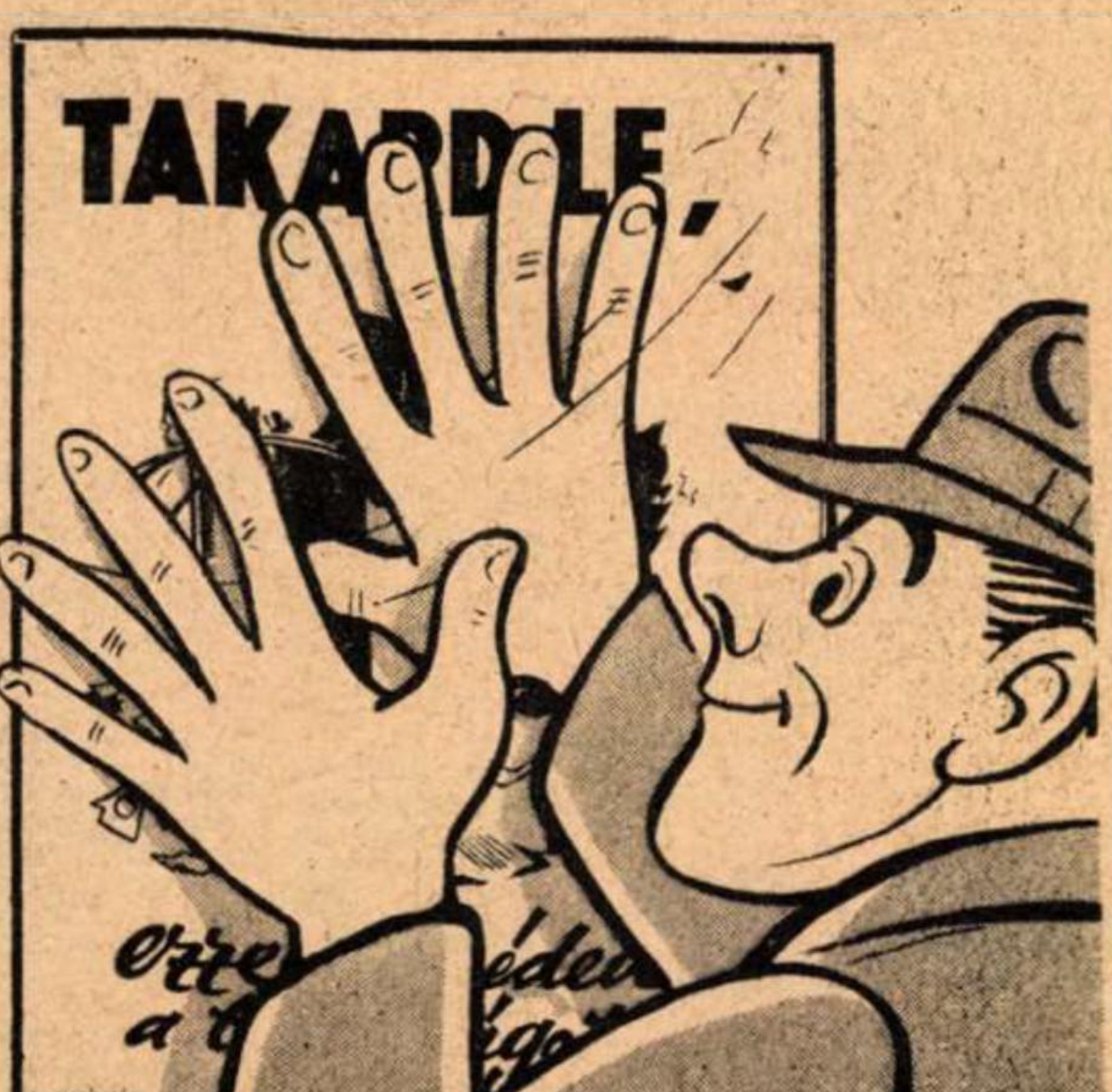

3. változat

Le a bürokráciával!

Baj van az isaszegi kenyérrel!

Isaszegen hosszú időn át négy péküzem hét tüzes kemencéje sütötte a mindennapi kenyeret, zsemlyét. Ezenkívül még házisütést, illetve bérsütést is vállaltak. Ez nagyon egyszerű volt azoknak, akiket a természet bőségesen ellátott sütnivalóval. De a természet ugyebár, néha mostoha! Így történt meg azután, hogy valakinek nem volt az a bizonyos sütnivalója és kifőzte, hogy Isaszegen két kemence elég és hogy ez az intézkedés nagy mértékben fokozza majd a dolgozó parasztok harci készségét. Az isaszegi dolgozó parasztok eztán kétszeresen harcolhatnak: egyszer a kenyérmag termeléséért, ráadásként pedig a kenyér sütéséért. Az isaszegi kenyércsata tehát megkezdődött és folyik még ma is.

A történeti hűség kedvéért meg kell említenem, hogy ezt a kenyércsatát a Gödöllőn székelő Sütőipari Központ vezérkara irányítja, Isaszegen állomásozó instruktorának, Szabó Gyulának jelentései alapján. De menjünk csak sorba. Az első félhivatalos jelentést az isaszegi sütőüzem dolgozói juttatták el a Ludas Matyi szerkesztőségéhez, leírva azokat a mostoha körülményeket, melyek között éjtnappallá téve, küzdeniök kell a két gyengekapacitású kemencével. Megírták továbbá, hogy az egyik kemence olyan rossz állapotban van, hogy a vele való munka életveszélyessé vált. Ezt a levelet a Ludas Matyi az ügy kivizsgálása céljából átküldötte az isaszegi tanács VB elnökének. A tanácselnök megnyugtató válaszát, amely szerint a máris épülő új kemencével a nehézségek megszünnek, tudomásul vettük. Sajnos, amint a későbbiek során kiderül: nem mind arany, ami válasz. A tanácselnök válaszlevele után nem sokkal újabb panaszoslevél érkezett. Ezt a levelet a kenyércsatának azok a szenvedő hősei írták, akik az elmúlt ünnepek előtt, alatt és után a lelkiismeretes sorbaállás ellenére is, kenyér nélkül maradtak.

Ebből a második számú hadijelentésből tudtuk meg, hogy a tanácselnök válaszreceptjétől sem a kemence, sem pedig a kenyérellátás nem javul. Ezt azért állítom ilyen csökönyösen, mert szemleútunk alkalmával saját magam láttam. A Rákóczi-úti pajtaszerű péküzemben totágast állt még a péklapát is. Szanaszéjjel hever minden, szinte ordítva a tisztiorvos után. A lebontott kemence helye felett tátong a mennyezet és lassan, de biztosan folydogál a hólé. A kemenceépítés gyors ütemét pedig mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy novembertől napjainkig az alapköveit már le is rakták.

Ezek után szerettük volna megnézni még a lisztraktárt is. De a telepvezető, Szabóné, még a tanácselnök kérésére sem volt hajlandó megmutatni. Először azt mondta, hogy nem ér rá, másodszor pedig azt, hogy a férje elvitte a kulcsot magával Gödöllőre. No, de nem baj, mondom én, mikor az a bizonyos kemence „bedöglött“, — így állítja a levélíró — a régebben leállított péküzemeket is teletömték liszttel, nézzük meg ott. A leállított üzemek közül csak egynek volt sütésre alkalmas kemencéje. Itt meg is indult a munka és megy még ma is. De a másik két elhanyagolt helyen jaj a liszteszsáknak! Az egerek hadai olyan pusztítást és olyan piszkítást végeznek, hogy ezen már a tisztiorvos sem tud segíteni. A régi Lukács-féle pékségbe november hetedikén bedobtak tizenhét zsák lisztet. Ez a tizenhét zsák liszt részben az egerek, részben a szénpor, részben pedig a nedves kőtalaj áldozata lett. Mikor a tanácselnök elvtárstól megkérdeztem, hogy miért nem avatkozott bele erélyesebben a mindjobban élesedő kenyércsatába, azt mondotta, hogy neki ezt felsőbb helyről megtiltották. Látván, hogy én ezt a választ kétkedve fogadom, elémrakta a tilalmat: *„Gödöllői Járási Tanács VB Titkárság. Szám: 18—67/1953. Tárgy: Sütőüzemek ellenőrzése. Valamennyi községi Tanács VB elnökének. Székhelyén. Az Élelmiszeripari és Bel- és Külkereskedelmi Miniszter 206 568/1953. sz. együttes utasításában megszabta a helyi tanácsok tevékenységét a sütőipar ellenőrzésével kapcsolatban. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy a helyi tanácsok nem mindig az utasításban megszabott módon végzik az ellenőrzéseket.*

Előfordult olyan eset is, hogy a sütőüzem ellen tett panaszt 16 nap alatt sem vizsgálták meg.

Az ilyen és hasonló esetek elkerülése végett az Élelmiszeripari Minisztérium 207506/1953. sz. rendeletében úgy határozott, hogy a már említett utasítástól eltérően, a jövőben a helyi tanácsok ne végezzenek ellenőrzést a sütőiparban. Gödöllő, 1953. november 1-én. Varga József VB-elnökhelyettes.“

Ebből a határozott hangú utasításból egy kemencében is könnyen kisüthető, hogy a sütőüzemek ellenőrzését azért vették ki a tanácsok kezéből, hogy a panaszok kivizsgálásának 16 napos határidejét csökkentsék. Hát ez sikerült. Isaszegen a csökentés határideje jelenleg a harmadik hónapot dagasztja.

Bernáth Ede

Utóirat: Kérem a sütőipar illetékeseit, hogy egyebütt is nézzenek a leállított kemencék mélyére. Mert: liszt bőségesen van a dolgozó parasztok kamráiban, csak még azt kellene okosan kisütni, hogy miképpen tudnák azt kenyérré változtatni.

Ludas Matyi elintézte

„Egy orvos a bürokrácia tengerében“ című cikk megjelenése után tizenöt nap alatt elintéződött ügyem, amellyel hiába jártam 15 hónapig a különböző hivatalokat. Köszönöm!

Békés Zoltán,
Szeged

A Csillaghegy—Pünkösdfürdő vonalon a Ludas Matyi olvasóinak kérésére az autóbuszok számjelzőtáblát kapnak.

Fővárosi Autóbuszüzem

Az akali Kísérleti Gazdaság közbenjárástokra nyomban kiutalta pénzemet. Köszönöm, Ludas!

Tóth Viktor,
Aszófő

A Ludas Matyi olvasóinak panasza jogosult, mert hiba volt, hogy az ébresztőórák rúgóiért a MOM nem vállal jótállást. 1954 első negyedétől kezdve a MOM a rúgótörést is díjtalanul megjavítja.

Óra-, Ékszer- és Fotocikk V.

Így már jó?

A taxisofförök íveket kaptak, hogy minden út befejezése alkalmával írják be: honnan, hová utaztak, mikor indultak, mikor érkeztek, volt-e poggyász és mennyi volt a bevétel.

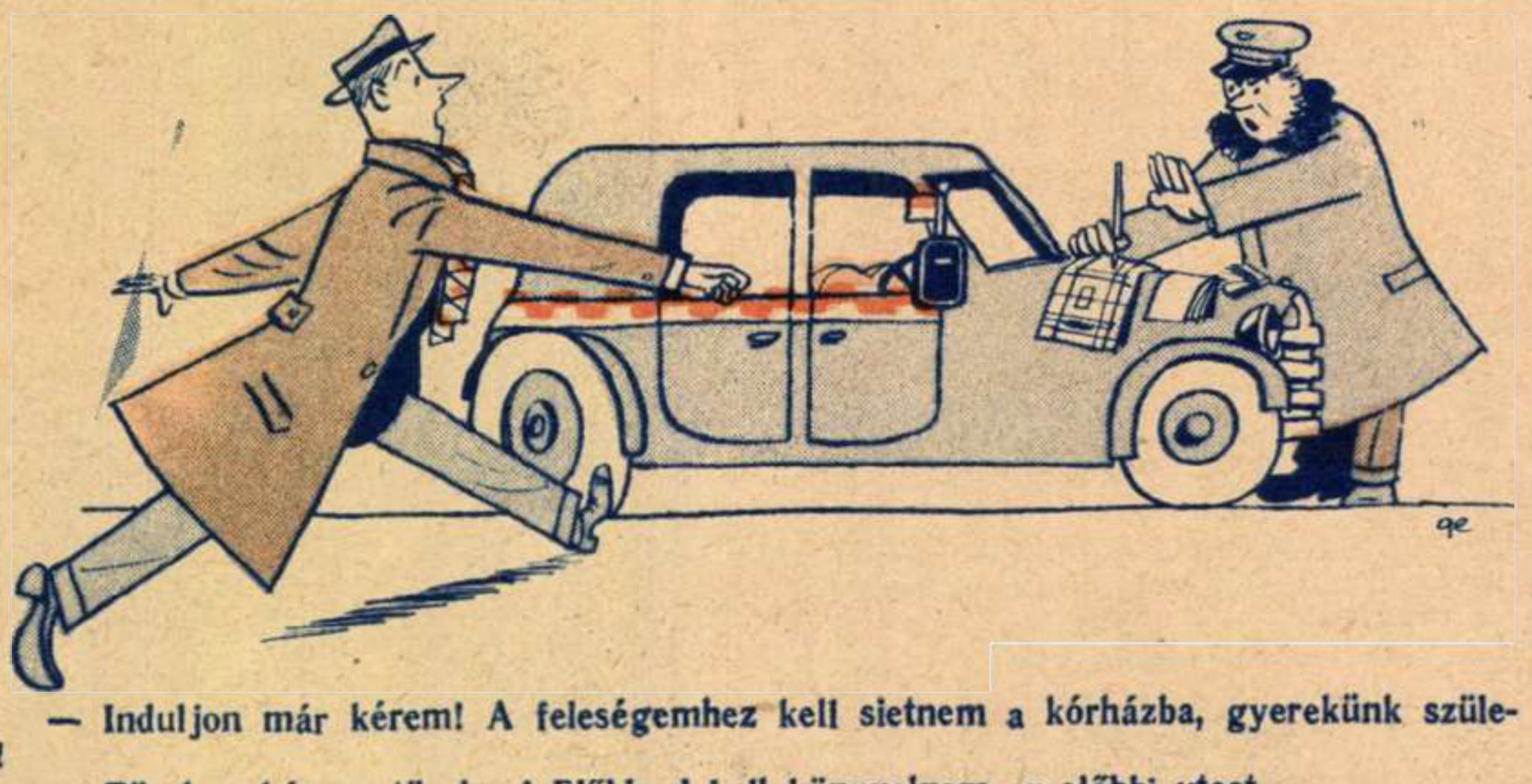

— Induljon már kérem! A feleségemhez kell sietnem a kórházba, gyerekünk született!

— Türelem kérem, türelem! Előbb el kell könyvelnem az előbbi utast...

BODOLAI ILONKA LEVELE

Kedves Ludas Matyi! Nagyhirű pajtásom,
Csodálkozó arcod már előre látom:
„Ki a csoda írhat Emődről levelet?
Hiszen ott nem láttam se nyarat, se telet,
Arrafelé soha nem kódorgott libám!
No, tán hírem kapták az állami tanyán...“

Jól okoskodsz Matyi, jó az észjárásod:
A posta kihordja a „Ludas“ újságot,
Abban olvastam, hogy sokfelé elvetődsz
S mindig az igazság oldalára szegődsz!
De bemutatkozom — illő ezek után —
Hisz ez bevezetés volt még eddig csupán.

B. Ilona vagyok. Falum Nyékládháza,
Csak most kiruccantam ide a tanyára,
Huszadmagam miatt tán századszor járom,
De az óévi bért újban se találom,
Szaladtam már fűhöz, panaszkodtam fának,
Hogy odavágják a bürokráciának.

Nem cifrázom a szót, nem csépelek szalmát,
Elpanaszlom újra zsebeink fájdalmát.
Tavaly nyáron esett, vakáció alatt,
Munkára fogadtak iskolás lányokat,
Így szedtünk hát borsót s egyebet hetekig,
Harmatos hajnaltól harminc öreg estig.

Elröppent fölöttünk egész dolgos hónap,
Bérfizetés napja jött, a kedves, jó nap
„Órabér lesz a bér!“ — így szólt az egyesség,
De majd hanyatt estünk, hogy mi a fizetség:
„Húsz hold szára-szedés: tizennégy százalék“.
Teljesítményünket „felnőtt mázsán“ mérték.

A borsót, a szőlőt nem sorolom tovább
Colbert-könyvelőnek ott se tettünk normát,
Mérték után könyvelt, s „mértékkel“ fizetett,
Magyarán: húsz leányt csunyán kisemmizett!
Bonyodalom ebből garmadával támadt,
Mivel mi megírtuk Pestre, az újságnak,
Az meg az F. M.-et szólította tettre,
Mely viszont az aktát áttette — Emődre...

Asztalra könyökölt két Gulyás név-testvér,
S olyan „választ“ sütött, hogy két nyelven beszél!
Körpecsétes akta körútra kelt legott,
Melyben a gazdaság színigazat adott —
Azt kérdik, hogy kinek? Persze: önmagának
S végül megküldték a „választ“ az újságnak

Fura kivizsgálás! Csak annyit mondhatok:
Aktatologatás, mitől undort kapok.
Kedves Ludas pajtás, megkérdezlek téged,
Hogy minderről néked mi a véleményed.
Többet nem is írok, elég bő a lista,
Ölel hű pajtásod Emődről:

ILUSKA.

DIÓHÉJBAN

Bútorozott albérleti szobára van szükségem. Az Állami Hirdető Vállalat majd minden utcasarkon nagy táblákon albérleti szobákat hirdet. Elmentem az első ilyen címre. Közölték velem, hogy elkéstem, mert a szobát már öt nappal ezelőtt kiadták. A második, a harmadik — és tizedik helyen is ez volt a válasz.

Bosszantó a hirdetővállalat hanyagsága! A felesleges utakra majdnem 30 forint villamospénzt költöttem el. Elfecséreltem a pihenésre szánt időmet, hiába fáradtam.

Helyes volna, ha a hirdetővállalat az aktualitását vesztett hirdetésekkel nem fárasztaná az érdeklődő dolgozókat, — panaszolja több olvasónk.

*

A mosonmagyaróvári gépállomás sztahanovista traktorosa vagyok, s mint ilyen, részt veszek a gépállomások munkaversenyében. A verseny állásáról a megyei tanács gépállomási csoportja által kiadott versenyhiradóból értesülök. Amit az utolsó hiradó közölt, azon nem tudtam eligazodni. Ott ugyanis a következőket olvastam: „Az éves tervteljesítés legjobb traktorosai: 1. Hető József.... teljesítménye 790 nh, vagyis 206 százalék, 2. Wolff János.... teljesítménye 1162 nh 227%. Eddig még mindig úgy tudtam, hogy 227% több mint a 206% — írja Wolff János sztahanovista traktoros és jogosan kérdi: mennyi különbségnek kell lenni, hogy első lehessen.

*

Örömmel olvastam a hirdetést, mely tudatta velem, hogy az Operaház múzeuma nyitva van és megtekinthető. Egy munkaszüneti napon elsétáltam az Operaházba a múzeum megtekintése végett. A portás — legnagyobb meglepetésemre — közölte velem, hogy ez csak kizárólag az előadások alatt tekinthető meg. Nagyszerű ötlet! Csak azt nem tudom most már eldönteni, hogy előadás alatt az előadást nézzem-e, vagy a múzeumot, — írja Bárányos Tamás olvasónk.

Közlekedési kihágásaim története

Idézést kaptam a minap a közlekedésrendészeti bíróságtól, hogy jelenjek meg szombaton reggel kilenckor kihágási ügyben.

Na — gondoltam — ez megint olyan kellemetlen élmény lesz, mint az a mult tavaszi, amikor szintén gépkocsival közlekedésileg kihágtam.

Akkor egy héttel később reggel nyolcra idézést kaptam a Vadász-utcai közlekedési bíróságra, ahol mindenekelőtt hosszasan várni kellett a bíróra, mert a nekem szóló idézés úgy látszik csak engem kötelezett pontosságra, őt nem. Végre megérkezett egy 20—25 éves rendőrhadnagy, aki azonnal elkezdett pattogó hangon foglalkozni szerény kihágásommal, gépiesen, bürokratikusan.

Ezek után elképzelhető, milyen „örömmel“ vettem a minap az említett idézést. Első gondolatom az volt, hogy beteget jelentek és kérem, hogy küldjék ki a fizetési meghagyást írásban. De — morfondiroztam — nem kell olyan gyávának lenni, az első eset óta sok minden történt...

Elmentem tehát szombat reggel kilencre a közlekedési bíróságra. Felmegyek a lépcsőn és egy jókedvű rendőr egy nagy terembe vezet, ahol már vagy száz kihágótársam ül eléggé hosszú orral. Egyszerre kinyílik az ajtó és három rendőr egy mozileadót és egy vetítővásznat cipel be. Gyorsan felszerelték és a rendőrbíró — ezúttal is fiatal tiszt — üdvözölte a jelenlevőket és rövid előadásban ismertette az új — egyébként elég szigorú — közlekedési szabályzatot. Mindezt kedvesen, egyszerűen, közvetlenül és mosolyogva. Ezután elsötétült a terem és a vásznon megjelent egy rendkívül érdekes, művészileg is jó film: a rendőrség új közlekedési oktatófilmje. A film mondanivalója: a közlekedési rendőrnek főfeladata, hogy a közlekedőknek segítsen, azokat tanítsa, balesetektől óvja. Mindezt emberséggel és barátságosan, mert ez az, ami teljes sikert igér.

A filmet megtapsoltuk. Jóérzéssel mentem munkámba — külön megjegyzem, hogy bírságot senkivel sem fizettettek.

Majoros Éva

Az éjjel-nappal Közért átépítéséhez

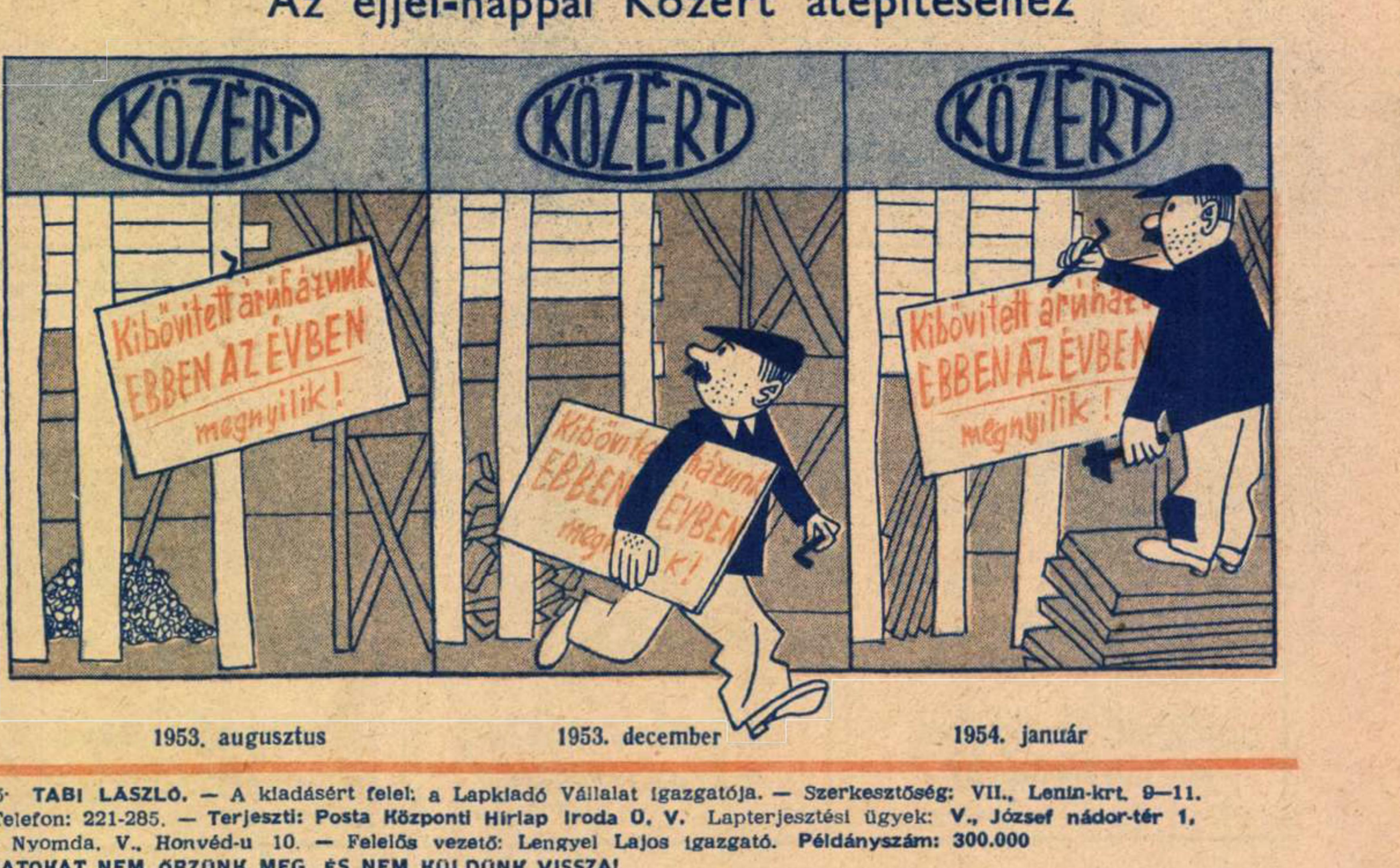
KÖZÉRT
Kibővített áruházunk EBBEN AZ ÉVBEN megnyilik!
KÖZÉRT
Kibővített áruházunk EBBEN AZ ÉVBEN megnyilik!
KÖZÉRT
Kibővített áruház EBBEN AZ ÉVBEN megnyilik!

1953. augusztus 1953. december 1954. január

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — **Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293.** — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V.** Lapterjesztési ügyek: **V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.** — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. **Példányszám: 300.000**
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!